

MIKULÁŠSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

duben – prosinec 2021

**Milý Jiříku, letos k tobě
smíme přijít jenom online.**

Ááá, koukám, že vezete nadílku sousedovic Ložíkovi...

Obsah

Duchovní slůvko	2
Svatý Mikuláš	3
Kostely sv. Mikuláše	6
Když se řekne Mikuláš	8
Anketa.....	10
U svaté Anny	13
Rozhovor s P. Jakubem Brabencem.....	14
Kronika	22
Nová střecha na faře a vše ostatní	24
Havlíčkobrodské varhany	26
Nikodémova noc	27
Což takhle dát si kávu?	28
Biblická hodina	30
Spolčo mládeže a ministrantů	32
Dárek od Pána	33
Pozvání i pro vás	34
Setkání virtuálních přátel	36
Andělský kříž ve Vlkovsku	38
Jak se žije v Římě?	40
Zprávy z Výbuchu	43
Vzpomínka na Bohuslava Reynka	46
Kázání o slavnosti Všech svatých	47
Netopýří svět	50
Synoda – společná cesta	52

Milí čtenáři,

tentokrát se v Agapé věnujeme postavě svatého Mikuláše a kromě toho přinášíme spoustu zajímavých článků ze života farnosti. Můžete si také přečíst rozhovor s naším novým kaplanem P. Jakubem Brabencem nebo článek od P. Petra Soukala, s kterým jsme se v srpnu rozloučili, neboť odešel na studia do Říma.

Přejeme vám všem požehnaný adventní čas. Ať vás všechny letos svatý Mikuláš potěší svou nadílkou a inspiruje svoji dobrotou a laskavostí!

redakce

Duchovní slůvko

Svatý Mikuláš je milý světec na počátku adventu a je uctíván jako patron obchodníků, námořníků, lukostřelců, lékárníků, právníků, dětí, studentů a vězňů.

Je též patronem států, měst i našich kostelů – v blízkosti Havlíčkova Brodu máme kostel svatého Mikuláše ve Skuhrově i ve Dlouhé Vsi.

Svatý Mikuláš byl biskupem v Myře v Lykii již ve 3. století. Už za svého života ho měli lidé velmi rádi, proslul štědrostí k potřebným i jako obránce víry před pohanstvím a zachránce nespravedlivě odsouzených.

Jde o jednoho z nejuctívanějších svatých v celém křesťanství, ve východní církvi je po Panně Marii nejuctívanějším světce vůbec. V západní liturgické tradici připadá jeho svátek na 6. prosince a předvečer je spojen s rozdáváním dárků dětem.

Učme se i my, podle příkladu svatého Mikuláše, vnášet do všech rozhodnutí velkorysost a štědrost, kterou poznáváme v Bohu. A Bůh, který zná naše myšlenky, slova i skutky, nám vše mnohonásobně vrátí. Kéž je radost z obdarování a rozzářené oči bohatstvím i našeho života.

S požehnáním P. Olda Kučera

Čtyři mikulášská období muže:

1. Věří na Mikuláše
2. Nevěří na Mikuláše
3. Dělá Mikuláše
4. Vypadá jako Mikuláš

Svatý Mikuláš

Místem Mikulášova narození bylo pravděpodobně přístavní město Patara na jižním pobřeží Malé Asie asi před rokem 270. Od rodičů byl obdařen křesťanským vychováním a zdědil po nich velké bohatství, které pak rozdal při svých častých laskavých a milosrdných skutcích. Byl mužem skromným, měl dobré srdce a brzy se stal biskupem ve městě Myra v maloasijské Lykii (na území dnešního Turecka), staral se o spravedlivý průběh soudů a proslul jako ochránce práv cizinců. Za vlády císaře Diokleciána byl poslán do vyhnanství. Po návratu se v roce 325 zúčastnil významného nikajského (nicejského) koncilu – prvního shromáždění biskupů křesťanské církve. Hned poté se setkal s papežem v Římě.

Mikuláš konal dobré skutky tajně podle biblického „*Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, ať tvá levice neví, co činí pravice*“. Přestože mnohé dobré skutky světce zůstaly pro nás neznámé, traduje se několik příběhů z jeho života, podle nichž si lze dobře doplnit představu o tomto muži.

Dobré skutky

Podle legendy se v rodném Mikulášově městě dostala do velké nouze jedna rodina šlechtického původu, v níž otec, který neměl na věno pro své tři dcery, chtěl prodávat jejich panenství. Mikuláš, aby je uchránil od údělu prostituce a zbavil nejhorší bídy, za noční tmy jim vhodil do okna měšec s penězi, dostačujícími jako věno pro první dívku. Totéž udělal ještě dvakrát a svými milosrdnými skutky utvrdil rodinu ve víře v Boží lásku a uchránil ji.

Po odhalení, aby se vyhnul pochvalným řečem i pro touhu po výhradní službě Bohu, se vydal na pouť do Svaté země. Životní příběh pokračuje vyprávěním o jeho plavbě na lodi plující do Egypta. Za velké bouře prý přepadla námořníky úzkost a v obavách, že nad živlem nezvítězí, prosili o modlitbu. Mikuláš se pln důvěry v Boží pomoc obrátil modlitbou k nebi. Vichřice ustala a moře se uklidnilo.

V jednom vyprávění se uvádí, že studoval v Alexandrii a na zpáteční cestě zachránil život námořníkovi, který za bouřky spadl do moře.

V jiné legendě se popisuje, že za zuřící bouře u pobřeží Lykie se námořníci dostali do nesnází a po volání o pomoc se mezi nimi objevil muž, který jim pomáhal s plachtami i lanem. Po bezpečném přistání šli prý poděkovat do kostela a v místním biskupovi poznali svého zachránce.

V dalším vyprávění se hovoří o Mikulášově zásahu, když guvernér Eustach za úplatek odsoudil v Myře tři nevinné vojáky na smrt. Biskup, který se to dozvěděl od důstojníků u něho ubytovaných, přispěchal na místo poprav, vytrhl katovi zvednutý meč a pohrozil guvernérovi. Ten byl nucen přiznat svůj hřích a nevinné propustit. Ostatní přítomní přihlíželi biskupovu záchrannému vystoupení s úctou. Guvernér se chvěl strachem, aby nebyl u císaře obžalován, sliboval polepšení, proto se Mikuláš nad ním slitoval a odpustil mu.

Najdeme také legendy o Mikulášově pomoci za hladu, o přetížených lodích nebo o zničení několika pohanských chrámů. Patří sem vykoupení dětí, kterým hrozila smrt za krádež i častěji zobrazovaný příběh vzkříšení tří studentů, zavražděných z chamtivosti hostitelů, kteří se domnívali, že mladíci mají u sebe peníze, a proto se rozhodli k loupežné vraždě. Poté jejich těla ukryli do sudu s lákem. Biskup Mikuláš tam prý přišel v podobě žebráka, přiměl vraha k přiznání a studenty přivedl zpět k životu.

Vypráví se, že v Mikulášově době docházelo při nesplacení dluhu k braní dítěte do zástavy, a to mohlo být prodáno na trhu s otroky. Také těmto rodinám biskup Mikuláš tajně pomáhal vkládáním potřebného obnosu do okna. Je mu dále přičítáno, že byl zřizovatelem škol a sirotčinců, které pak navštěvoval.

Atributy svatého Mikuláše se týkají uvedených příběhů. Nejčastěji je však vyobrazen jako biskup s knihou Písma svatého a třemi jablky nebo zlatými koulemi, které symbolizují tři dcery, jež zachránila jeho láska a nezištná štědrost. Mezi další atributy patří chleby, kostel, kotva, křtitelnice, loď, měsíc nebo tři chlapi v kádi.

Oblíbený světec

Je patronem dětí, námořníků, obchodníků, lukostřelců, lékárníků, právníků, studentů, nevinně odsouzených i lehkých žen. Kult sv. Mikuláše asi po dvou staletích přesáhl oblast řecké církve a k největšímu rozšíření došlo od 8. století v Rusku, kde se stal národním patronem. Dále ještě v Lotrinsku, Řecku, Apulii a na Sicílii. V Evropě se kult šířil od 10. století v Německu, Francii a Anglii.

Díky zázrakům, které se staly na světcovu přímluvu, je někdy nazýván Mikuláš Divotvůrce.

Mikuláš zemřel ve vysokém věku 6. prosince kolem poloviny 4. století a byl pohřben v kostele v Myře. Úcta k němu se začala šířit hned po smrti. Za svatého byl uznáván velmi brzy a uvádí se, že z jeho hrobu vytékaly dva prameny, které vracely lidem zdraví.

V roce 1087 řeční imigranti, uprchlí před Turky, se s 62 italskými námořníky zmocnili v Myře všech ostatků sv. Mikuláše a převezli je do Bari v Apulii. Při otevření hrobu byla údajně objevena posvátná tekutina, kterou prý také převáželi. V italském městě Bari nechali ke cti sv. Mikuláše vystavět nádhernou baziliku. Po dobu stavby byly jeho ostatky, od 9. 5. 1087 do 29. 9. 1089, uloženy v kostele sv. Štěpána v Bari. Přenesení do krypty nové baziliky se účastnil papež Urban II., který ji zároveň posvětil. Zde pak údajně znovu začala z kostí vytékat čirá, olejovitá kapalina, která byla každoročně sbírána ve výroční den přenesení ostatků. Den 9. 5. je pro Bari svátkem a světec bývá také označován jako Mikuláš z Bari.

Jedná se o jednoho z nejuctívanějších křesťanských světců, ve východních církvích je druhým nejuctívanějším svatým vůbec. Oslava jeho svátku se pojí s rozdáváním dárek dětem (obvykle v předvečer 5. prosince).

Inspirujme se jeho skutky. Pokud to v jeho nelehké době dokázal on, pak jistě i my můžeme být dnes láskyplní ke svým bližním!

převzato z internetu – článek napsal Jan Tomsa

Kostely sv. Mikuláše

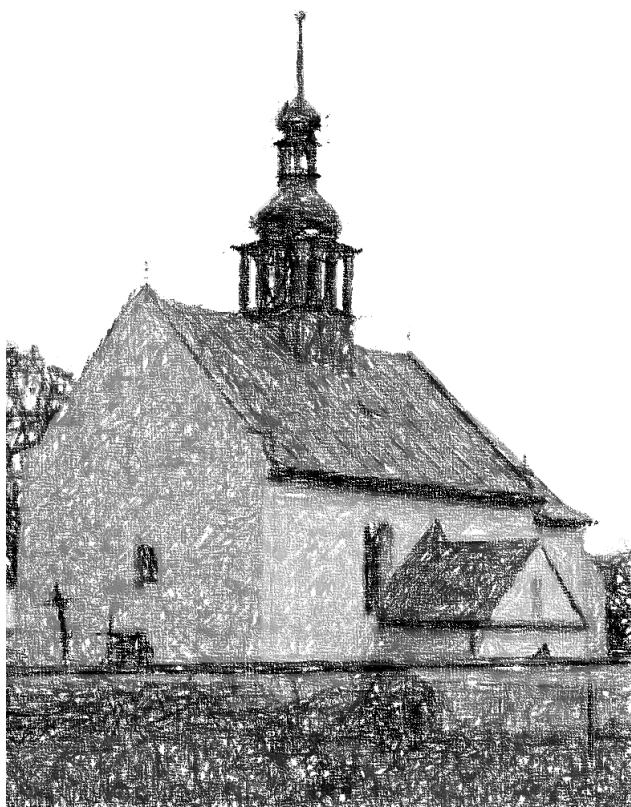
Zasvěcení kostela sv. Mikuláši je v Čechách velmi časté, po Panně Marii, sv. Václavu, sv. Petru a Pavlu, sv. Janu Křtiteli a sv. Jakubu (Větším) je dokonce šesté nejčastější. Celkem u nás máme 120 kostelů sv. Mikuláše. Souvisí to s tím, že je patronem kupců – obchodníků a Čechy jsou křižovatkou obchodních cest, a také tím, že sv. Mikuláš (Nicolas, Nicolaus) je jeden z nejoblíbenějších světců v německých zemích, se kterými jsme byli těsně propojeni. Kostely sv. Mikuláše se stavěly v blízkosti hlavních městských tržišť, v Praze při Staroměstském či Malostranském náměstí, v Brně na dnešním náměstí Svobody – v 19. století zbořený, v Českých Budějovicích – což je dnes dokonce kostel katedrální. Stavěly se také na významných obchodních cestách, například kostel sv. Mikuláše v Lounech na cestě z Prahy do Saska anebo ve Šluknovském výběžku na cestě do Lužických hor v Mikulášovicích, pojmenovaných právě podle kostela (německy Nicklausdorf).

Nedaleko Havlíčkova Brodu máme pět kostelů sv. Mikuláše: v Humpolci, Krucemburku, Nížkově a dva nejbližší ve Skuhrově a Dlouhé Vsi.

Skuhrov je stará osada založená na přelomu 12. a 13. století při Haberské stezce v době rozmachu stříbrných dolů v okolí Německého Brodu. První písemná zmínka o vsi pochází z roku 1352, to už tu byla osada s kostelem a farou. Kostel sv. Mikuláše je původně gotický z počátku 14. století, upravený v letech 1688 až 1712. Věž byla přistavěna až v roce 1811. V jižní zdi lodi je zazděný gotický portál. Presbytář je sklenut paprscitou klenbou na konzoly, od lodi ho odděluje mohutný hrotitý triumfální oblouk.

*Kresba Jany Moškové,
švagrové P. Jaroslava Moštěka ze Skuhrova*

Dlouhá Ves – původně Langendorf, leží v místech kdysi nejvýnosnější těžby stříbra u Utína. Obec založili němečtí kolonisté, zřejmě řád německých rytířů. První písemná zmínka pochází z roku 1256 a z té doby je také kostel sv. Mikuláše, upravený pozdně goticky kolem roku 1500 a poté ještě barokně v roce 1761. V západním průčelí lodi se nachází pravoúhlý pozdně gotický portál s bohatě profilovaným ostěním s protínajícími se pruty. Z téže doby je také jižní portálek s lomeným obloukem. Nad hlavním oltářem je obraz sv. Mikuláše z druhé poloviny 18. století. Kostel je chráněn jako kulturní památka České republiky.

Se zasvěcením svatému Mikuláši se setkáváme dokonce i přímo v **Havlíčkově Brodě**. Ve městě na důležité obchodní cestě to není překvapením. Mezi lety 1704 až 1709 byla na objednávku místního děkana Jana Křtitele Seidla přistavěna k presbytáři dvojice kaplí: sv. Ondřeje a sv. Mikuláše. Kaple sv. Mikuláše je za hlavním oltářem vpravo a právě v této kapli je také pohřben děkan Seidl, ten, který do Brodu přivedl varhaníka Antonína Stamice, otce budoucího hudebního skladatele Jana Václava Stamice.

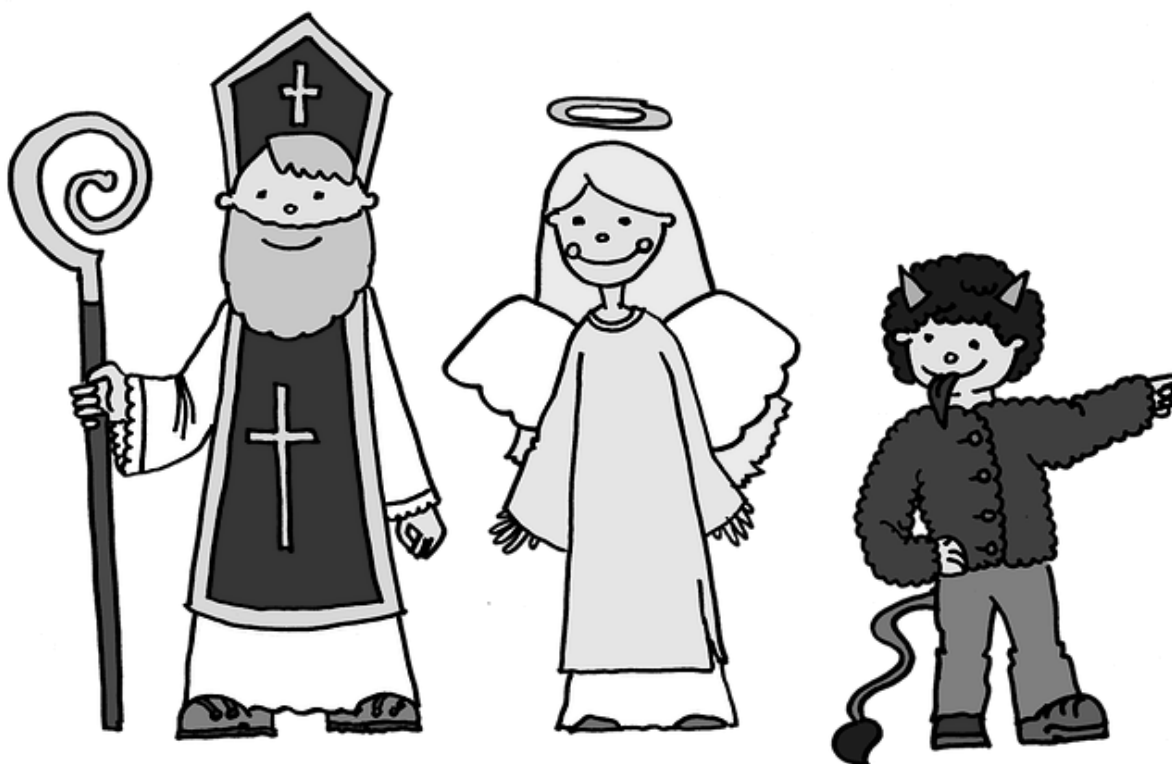
Jaroslav Staněk

*Bože, dárce všeho dobra,
vyslyš naše pokorné prosby a na přímlovu svatého biskupa Mikuláše
stůj při nás v každém nebezpečí a ved' nás bezpečnou cestou ke spáse.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.*

(závěrečná modlitba z breviáře o památce sv. Mikuláše 6. prosince)

Když se řekne Mikuláš

Když se řekne Mikuláš, tak se mi jako první vybaví, jak jsem jako malý kluk, co ještě věřil na tajemství s ním spojené, vždycky vyhlížel z okna, jestli ho neuvidím jít kolem našeho domu. A také, jak jsem si moc přál, aby k nám přišel. Vždycky se u nás nadílka jaksi objevila za závěsem u kuchyňského okna, ale osobně k nám přišel snad jen dvakrát, což mi bylo vždycky trochu líto.

Klukovský sen jsem si vlastně splnil, až když jsem se Mikulášem stal pro ostatní já. Bylo to tady v Havlíčkově Brodě, nedlouho po tom, co jsme se sem jako mladí manželé přistěhovali. Několik let jsme dělali mikulášskou nadílku asi pro 15 rodin kolegů Helenky Koutné, hlavně z řad sestřiček a lékařů z nemocnice. Anděly dělaly většinou Helenka a moje žena Petra a čerta Petra Panská a občas Jirka Kadlec alias Káďa. Bylo úsměvné soukat se s berlou a andělskými křídly do naší staré Máni, jak jsme s manželkou říkali našemu prvnímu autu Škodovka 105. Berlu jsme vozili na střeše. Pamatuju si, jak jsme jednou potkali konkurenční partu, kde Mikuláš seděl vzadu v otevřeném kufru auta a vypadalo to, jako by seděl na koňském povelu, protože mu nohy čouhaly ven a jen tak s nimi komíhal. Byly to krásné chvíle. Začínali jsme vždycky kolem půl čtvrté u Helenky na ubytovně a brali to přes Dvorek, Baštinov, Žižkov a Pražskou až do Perknova, kde jsme vždycky končili v rodině Magdy Weberové-Chvílové. Bývali jsme utrmácení, ale šťastní, protože pro nás byla radost vidět ty zářící oči dětí.

Také si vzpomínám na mikulášské nadílky, které v našem kostele před léty zavedl otec Ladislav Novák, kde jsem z Mikuláše klesl na čerta, co řinčel po kostele rezavým řetězem. Otec Ladislav měl rád divadlo, hráli jsme s ním také pohádku Sůl nad zlato v jím přepracované verzi. Ty mikulášské vlastně byly taky takovým malým divadelním představením, protože vždycky přijeli divadelníci z Humpolce. Vzpomínám, že mnozí z řad dospělých farníků ten první ročník rozdýchávali docela těžce, a když vycházeli z kostela, tak jsem zaslechl: „No teda, to jsem neviděla, aby po kostele lítali čerti a ten satanáš, no to je ale nehoráznost.“ Vypadalo to, že příští rok na nadílku nepřijde ani noha, ale opak byl nakonec pravdou. Mikulášská se přesunula z děkanského kostela do kostelíka sv. Vojtěcha a přišlo víc lidí než loňský rok. Krásné totiž bylo, jak otec Ladislav vždycky toho Lucifera zadržel laskavým slovem Mikuláše a dal zvítězit Boží moci nad zlostí ďáblou, alespoň podle mého soudu.

A jak šel čas, tak se mikulášské v kostele staly tradicí a postupem let se v ní vystřídali různí farníci s jejím různým pojetím. Moc rád vzpomínám, jak je dělali mládežníci v čele s Mirkou a Petrem Doležalovými a další. Pokud se nepletu, tak stopku nám vystavil až vloni Covid. Doufám, že to bylo jen dočasné.

Naše farnost má navíc se svatým Mikulášem zvláštní pouto, protože v našem děkanském kostele máme napravo vedle hlavního oltáře kapli, která mu je zasvěcená. Proto myslím, že bychom si ho měli každý z nás připomínat častěji než jen v den jeho svátku.

Ing. Petr Trefil, jáhen

Anketa

„Na co rádi vzpomínáte v souvislosti s nadílkou od svatého Mikuláše?“

Jako dítě jsem se vždycky na Mikuláše moc těšila a zároveň se ale bála čertů. Za Mikuláše se jednou převlékl i můj tatka. Byl to moc hodný Mikuláš, nadělil mi dobroty a ovoce a já mu na oplátku odříkala Andělíčku můj strážníku. Zaujaly mě na něm jeho velké ruce. Když odešel, já si prohlédla nadílkou a tatínek se mezitím vrátil do kuchyně. Hned jsem mu běžela říct, že Mikuláš měl taky tak velké ruce jako on. Až později jsem zjistila, že Mikuláš a tatínek byly ten večer jedna a táž osoba.

Sedmdesátá léta minulého století. Vypravujeme se s maminkou na mikulášskou besídku k tatínkovi do práce. Ve velké kanceláři se schází děti zaměstnanců nejrůznějšího věku. Nejprve nám pustí animovanou pohádku Lolek a Bolek. Je černobílá, samozřejmě, ale všem se líbí. Pak dostaneme v plastovém kelímku pohár – jahody se šlehačkou, případně jednu kremoli. A to už je z chodby slyšet zvoneček a vchází (svatý) Mikuláš. Dělá ho sám ředitel úřadu. S ním přichází jeden čert. Anděl chybí. Asi nedostal v nebi povolení ke služební cestě. Mikuláš vyvolává postupně všechny děti a za hezkou básničku či písničku je odměňuje. Dostáváme igelitový sáček s několika dobrotami. (Hrazeno z prostředků ROH.) Jsme nadšení. Čert je hodný, nikoho si nechce odnést do pekla. Metlou od něj dostanou jen ti největší zlobilové. Mojí malé sestře dokonce napovídá slova básničky. Ten hlas ale přece znám! Aha, tak už vím, proč jsi s námi dneska nešel, tati! ☺

Byli jsme mladí manželé a měli doma právě novorozenátko. Ani jsme si v tom shonu a spěchu neuvědomili, že dnes chodí svatý Mikuláš. Naše malé miminko neustále plakalo a my byli vystresovaní a unavení. Když jsme ho vykoupali, těšili jsme se, že už konečně půjdeme po náročném dni spát. A najednou někdo zvoní. Kdo to může být? Za dveřmi stál svatý Mikuláš s několika anděly a čerty. Vešli dovnitř a potěšili nás svou návštěvou. I náš synáček rázem usnul a tvářil se jako vzorné miminko. Bylo to tenkrát moc milé a povzbuzující.

V mládí u nás ve vsi býval jako Mikuláš můj nejstarší bratr Pavel. Jednoho roku, když bylo nejmladšímu bráškově Jeňovi něco přes 4 roky, byl Pavel zase Mikuláš, ale Jeňa ho nepoznal. Mikuláš se ho zeptal: „Jak se jmenuješ, chlapečku?“ A Jeňa tenkým hláskem: „Já jsem byl hodnej, já jsem byl hodnej.“ Mikuláš: „Ale jak se jmenuješ?“ Jeňa: „Princeznička na bále... Já jsem byl hodnej.“ Nakonec jsme mu museli napovědět a pak už to bylo dobré.

Svatý Mikuláš, to byl pro mě, jako malou dívenku, borec. Být jím musel. Jak jinak by dokázal přes zavřené okno a navíc do prvního patra(!) dopravit krabici plnou sladkostí, mandarinek a banánů? No a navíc za naprosté tichosti. Protože mé uši byly v přízemí nastražené na každý sebemenší šelest. Dodnes nevím, jak to dokázal, ale bylo to tak. A já mu za to moc děkuji;).

V paměti mi utkvěl zážitek vztažnosti charakteristických tří bytostí "čert - Mikuláš - anděl", v nichž jsem silně vnímala polaritu dobra ztělesnou kultivovaným éterickým andělem a zlo zpodobené zlomyslným a neusměrnitelně impulzivním čertem. Tedy dvě síly, které zmítaly i pozemským životem sv. Mikuláše, který ve své nyní již svaté podstatě laskavě a moudře naznačuje směr, jak s nimi nakládat - zlo v podobě čerta krotí a usměrňuje, dobro povzbuzuje k rozdávání se nejen v podobě oříšků, jablíček a perníčků... ☺

Když jsme byli s bráchou malí, vícero emocí než Mikuláš s anděly u nás doma vzbuzovali čerti. Jak jinak, byli jsme občas přece jen trochu neposední... Jakmile se ozval zvonek, hledali jsme nejbližší úkryt (většinou pod stolem v našem obýváku ☺). Ač nás čerti nikdy neodnesli a Mikuláš vždycky nakonec vyhodnotil, že to s námi nebylo zase tak špatné, ona "scénka" na schovávanou se opakovala pravidelně každý rok. A to až do doby, kdy jsme s bráchou "odhalili", jak se to vlastně celé s nadílkou má... Byli jsme zvědaví a spousta věcí nám nedala spát a tak při jednom nadílkovém večeru zazněla vše odhalující otázka: "Mami, jak to že má ten čert úplně stejné boty jako náš tat'ka?" A bylo "vymalováno". ☺

Více než nadílka mě upoutala postava sv. Mikuláše, jeho dlouhý vous, berle, plášť, mitra, takové ztělesnění pohádkového dědečka. A také andělé se zlatými vlasy a bílými křídly. V hlavě mi utkvěli samosebou i čerti, jednou jsem skončila v pytli a odnesli mě na zápraží... Poté, co všichni odešli, tak jsem se samozřejmě dožadovala i nadílky, kterou jsem dostala po vyřčení modlitby nebo básničky. V balíčku bylo, v té době vzácné, exotické ovoce, oříšky a poskrovnu i sladkostí. Moc ráda na tento zvyk vzpomínám. Ještě větší kouzlo mu přidával padající sníh.

Když jsme byli malí, nechodil k nám svatý Mikuláš tak jako ke všem ostatním... Večer jsme se dívali z okna na spousty Mikulášů, čertů i andělů a rodiče nás po čase vybídli, abychom se šli podívat na balkon, zda nám tam svatý Mikuláš něco nenechal. Nikdy na nás nezapomněl a věřte nebo ne, na náš balkon chodí stále – a dokonce nosí dobroty i těm, kteří už doma nebydlí!

Moc ráda vzpomínám na návštěvu čerta a svatého Mikuláše, když ještě žil můj děda. Byly mi asi 4 roky, starší sestre 5 let a moc jsme se obě čerta bály. Schovávaly jsme se za dědu a děda nás jako vždy s láskou chránil a říkal čertovi, že jsme obě moc hodné a že nás nedá. Dětská představivost je opravdu velká, ještě teď vidím zcela živě čerta, vysokého, mohutného, šel z něho strach. Vůbec jsem nepochybovala, že je skutečný. Byla to poslední mikulášská nadílka, kterou jsme s dědou prožily, následující rok v červnu zemřel. Pro nás obě krásná, živá vzpomínka na milujícího obětavého dědu, který si s námi vždy rád a ochotně hrál a měl s námi velkou trpělivost, i když musel být už nemocný a hodně unavený.

U svaté Anny

Před 20 lety:

Mladá rodinka přijela pro vodu ke studánce u kostelíka svaté Anny u Pohledu. Z Hlinska to není tak daleko. Je to pro ně vlastně takový výlet, ideální pro nedělní odpoledne. Jejich tři malé děti běhají okolo kapliček křížové cesty, skotačí a radují se z každé maličkosti. Nejmladší je šestiletý Jakoubek, milý a usměvavý chlapec. Zatím netuší, že nejmladším nezůstane. Postupem času v rodině přibude ještě šest dalších dětí. A ke svaté Anně pro vodu pojedou ještě mnohokrát.

Před rokem:

U svaté Anny se koná každoroční tradiční pout'. Pout'ové atrakce a stánky s nejrůznějším zbožím lákají mnoho lidí ze širokého okolí. Památka svatých Jáchyma a Anny připadá přesně na neděli. V kostelíku jsou slouženy mše svaté, věřící se ani nemohou vejít dovnitř. Hlavní mši svatou v 10:30 hodin slouží novokněz P. Jakub Brabenec. Září radostí a uděluje přítomným novokněžské požehnání. Zatím netuší, že zde bude sloužit mše svaté častěji než o pouti, a že se jeho domovem jednou stane Havlíčkův Brod. Teď je ale ustanovený kaplanem v Pardubicích.

Letos:

V pondělí 26. 7. 2021 se koná tzv. „malá pout'“. Je chladno a prší, ale ani počasí neodradí poutníky, kteří zaplní kostelík sv. Anny téměř do posledního místečka. P. Jakub vychází ze zповědnice k oltáři a slouží večerní mši svatou. „Mám to tady moc rád,“ říká, „když jsem byl malý, jezdili jsme sem s rodiči pro vodu.“ Jeho rodiče jsou tu dnes také. Mají velké auto a v něm naloženo mnoho věcí. Stěhují totiž Jakuba na faru do Havlíčkova Brodu. „Drazí bratři a sestry,“ říká P. Jakub, „moc jsem se na vás těšil. Od 1. srpna budu teď kaplanem v Havlíčkově Brodě a jistě se budeme vídat i ve zdejším kostelíku svaté Anny.“ Zatím netuší, co všechno ho tady asi čeká. Na všechny se usmívá a vyprošuje Boží požehnání. Těší se mezi zdejší věřící. Těší se na mladé rodiny s malými dětmi, těší se na mládež, na starší a nemocné i na všechny ostatní. Těší se na všechny příležitosti, jak povzbudit své bližní ve víře a sdílet s nimi Boží blízkost.

MR

Rozhovor s P. Jakubem Brabencem

Milý otče Jakube, v polovině prázdnin letošního roku jsi přišel k nám do havlíčkobrodské farnosti, a tak bych Tě ráda požádala o rozhovor do našeho farního časopisu, abychom se s Tebou více seznámili.

Nejprve Tě poprosím, abys zavzpomínal na své dětství.

Dětství bylo nádherné a rušné. Věcí, na které bych si mohl vzpomenout, je moc. Vyberu pár situací, které se mi uložily hluboko do srdce. Vzpomínám na svoji babičku Aničku, která mi věnovala mnoho času. Hráli jsme spolu hry, povídali si a hlavně mě utkvěly chvíle, kdy ona seděla na schodech před hlavními dveřmi, měla vedle sebe teplý citronový čaj a chleba s máslem a solí a já jezdil na kole v naší uličce tam a zpátky. Vždy po několika otočkách jsem si šel kousnout do výborného chleba a zapil vše čajem. Nic mě netrápilo, bylo to krásné.

Dále vzpomínám na své ustavičné bojování s čímkoli se mi naskytlo. Především se mi vybavují malí vojáčci, komando jsem jim říkal. To bojovné hraní mi naplnilo mnoho času. Byl jsem tak trochu ve svém světě. Vždy vyhrál můj hrdina a nic mě netížilo. Pro svoje panáčky jsem si u dědy na kovadlině roztloukal hřebíky a pak si je brousil a drátkem upravoval tak, aby vypadaly jako všelijaké meče.

Máš osm sourozenců. To u vás muselo být pořád pěkně rušno...

U nás bylo, je a určitě bude ještě dlouho rušno. Kde je tolik dětí, tak tam musí zákonitě docházet ke střetům a hádkám. Se starším bráchou jsme se dost mlátili. Já si vždycky začal a brácha Vojta mi to vždy dvakrát vrátil, protože byl silnější. Naši se ale naučili být nad věcí. Největší pozornost a péče se vždy věnovala nejmenším. To mě mnoho naučilo. Umět se snížit k mladším a snažit se je pochopit.

Jak vám rodiče předávali křesťanskou víru?

Předávali nám ji svým osobním přístupem a příkladem. Nikdy jsem neviděl mamku ani tatku se nějak víc viditelně modlit, ale vnímal jsem, že s Bohem ve svém životě počítají, naslouchají mu a snaží se plnit jeho vůli. Moc silně jsem taky vnímal chvíle, kdy tatka i mamka šli ke sv. smíření. Vidět, že i oni jakožto pro mě velká autorita vyznávají Bohu své slabosti a litují jich, bylo pro mě moc důležité. Naši jsou pro mě viditelným obrazem milosrdenství. Učili nás, abychom si, když jdeme do školy, udělali křížek svčnou vodou a abychom nedělali ve škole ostudu.

Byl jsi jako kluk „vzorný ministrant“ a hrál sis v obýváku, že sloužíš mši svatou? Museli Ti sourozenci dělat Boží lid? ☺

No, nikdy jsem jako malý kluk neministroval, až v 16 letech jsem se poprvé odhodlal jít k oltáři. Kněží a kamarádi mě předtím neustále zvali, ale já paličatě nechtěl. Mši svatou jsem doma nikdy „nesloužil“, jen jsme si párkrát vyrobili z oplatek kulaté hostie a zkoušeli si je dávat se sourozenci do pusy. Bylo to veselé.

Jak jsi poznal, že Tě Pán volá ke kněžství?

V 16 letech jsem na podzim při jedné ranní mši svaté ve svém srdci uslyšel Pánovo pozvání, jeho pohlazení a lásku. Neumím to lépe přiblížit, je to moje tajemství s Pánem. Tajemství, které mě proniká a přesahuje. Do té doby mě nikdy nenapadlo, že bych byl knězem. Vůbec jsem se nerozmýšlel a hnedka jsem jeho nabídku již před 10 lety přijal.

Kteří kněží Tě ovlivnili na Tvé duchovní cestě? Máš nějaký kněžský vzor?

Pán mi poslal a stále posílá do života řadu úžasných kněží, kteří mi ukázali a ukazují, že kněžství je krásné. Můžu třeba jen jmenovitě, protože by to bylo na dlouho. První kněz, na kterém jsem uviděl pro mě hmatatelně radost z kněžství, je o. Martin Lanži, který teď působí v Broumově. Dále pak o. Zdenda Mach, probošt v Litomyšli, který mi je také biřmovacím kmotrem. O. Josef Mazura, který mi ukázal kněžskou zapálenost do služby pro Boží lid. Dále pak řeckokatolický, tajně svěcený o. Jiří Remeš, který mi ukázal pastorační moudrost

a nezapomenu nikdy na jeho slova, že nemám nikdy malomyslnět, ať už se děje v životě cokoli. Dalším je určitě o. Milan Vrbiak, který mi moc pomáhal v době formace v kněžském semináři. Hodně mě obohatila také setkání s o. Karlem Herbstem, ke kterému jsem mohl chodit v Praze necelé dva roky ke zpovědi, je mi vzorem v jednoduchosti a upřímnosti. Dále mě velmi oslovil o. Žák, který byl spirituálem v kněžském semináři a který je také z devíti dětí jako já, tak jsme si dobře rozuměli. Velmi mě obohatil svými zkušenostmi z pastore Plzeňské diecéze, kde byl mnoho let generálním vikářem. A naposled uvádím kněze o. Adama Grabiece, kterého mám jako svého kněžského brášku ve službě a se kterým trávím dost času a jsme si vzájemnou oporou. Působí v Dolním Újezdě u Litomyšle a moc se mi líbí jeho otcovský přístup ke všem lidem.

Po maturitě jsi tedy podal přihlášku do semináře...

Ano, po maturitě jsem si dal pouze jednu přihlášku a to opravdu jen do kněžského semináře. Věřil jsem Pánu, že to je moje cesta, kterou mi vybral. Když jsem nastupoval do Konviktu, měl jsem neskutečně „růžové“ brýle ohledně prostředí semináře. Vůbec jsem netušil, kolik těžkých chvil ještě prožiju. Bohudíky těch krásných bylo daleko víc. Proto chci moc povzbudit kluky z farnosti, aby se nebáli připustit si v srdci možnost, že třeba i je volá Pán do své služby. Slova sv. Pavla platí: „Když někoho povolá Pán, je to neodvolatelné.“

Jak probíhala Tvá studijní léta?

Osmileté gymnázium v Hlinsku uběhlo neskutečně rychle. Čas „nultáku“ v Teologickém konviktu v Olomouci považuju za nejhezčí rok mého života. Pak jsem byl 4 roky v Praze. Klasicky tam je člověk 5 let na celé magisterské studium, ale se mnou se to zvláště vyvinulo jinak. Během 4. ročníku se mi neuvěřitelně povedlo napsat i diplomovou práci na Jakuba, bratra Páně, tak jsem se zeptal biskupa, jestli bych mohl být místo 5. ročníku v Praze už v nějaké naší diecézní farnosti. Pan biskup můj návrh přijal, tak jsem mohl jít na poslední studijní rok do Pardubic. Stydím se ale, že jsem studia ještě nedokázal dokončit, chybí mi ještě jedna státnice z morální teologie, tak věřím, že po Vánocích to vše zdárně dokončím a spadne mi další balvan ze srdce.

Kdy a kde jsi přijal jáhenské a kněžské svěcení?

Jáhenské svěcení jsem přijal v rodném Hlinsku 22. února 2020 a kněžské svěcení jsem měl nezvykle brzy nato 27. června 2020 v katedrále sv. Ducha v Hradci Králové spolu se čtyřmi spolubratry.

To jsi byl tenkrát určitě nejmladším knězem v diecézi. Je tomu tak doposud?

Byl jsem nejmladší nejen v diecézi, ale i celé republice. V naší diecézi jsem pořád určitě ještě nejmladší kněz. V červnu byl svěcený můj spolužák z olomoucké

arcidiecéze o. Dominik Kovář, taky je ročník 1995 jako já, ale nevím teď měsíc jeho narození. Určitě jsme dva nejmladší kněží v zemi. Tudíž, když řeknu v kázání nějakou blbost, tak se nezlobte. ☺ Kněz se učí kázat celý život.

Jednou jsi říkal, že jsi v řádu františkánů – můžeš to objasnit? Nechodíš bos, nenosíš hnědý hábit převázaný provazem, ale ten sv. František z Tebe opravdu vyzařuje. ☺

Sv. František založil tři řády. První mužský, pak se sv. Klárou druhý ženský řád a kvůli touze lidí, kteří nebyli stavu duchovního, založil i třetí řád, který má své poslání ve světě. Zajímavé je to, že od prvopočátku František počítal, že do něj budou vstupovat i diecézní kněží, což se u mě naplnilo. Do řádu jsem vstoupil oficiálně vstupem do noviciátu tento rok (2021) v lednu, ale do františkánského společenství jsem začal chodit již dva roky předtím. Členové třetího řádu sv. Františka se označují TERCÍÁŘI (z lat. tertius = třetí :-).

Terciáři se mají snažit žít evangelium po způsobu sv. Františka. Mně to viditelně moc nejde, nechodím chudě oblečený, ani nemám levné auto ☹. Trochu se stydím, že to františkanství žiju spíš v srdci a ne navenek, ale zapracuju na tom. Důležitá je ta vnitřní chudoba ducha, že nelpíme na věcech toho světa. Terciáři dříve hábit při liturgii nosili, ale po poslední úpravě stanov řádu se od toho ustoupilo. Františkáni nosí téměř ve 100% obyčejné sandály. Je jedna historická zajímavost - z důvodu velmi chladných zim v zaalpských zemích (Rakousko a výš) bylo bratřím dovoleno nosit v sandálech i něco jako ponožky. To je vysvětlení našeho českého nešvaru nosit ponožky v sandálech ☺.

Jsem teď zatím aktuálně ve společenství terciářů u kapucínů při kostele sv. Josefa na Náměstí Republiky v Praze. Mám teď ale novinku, za krátký čas budu přecházet do bližšího společenství terciářů, kteří se scházejí v Golčově Jeníkově. Mám z toho velkou radost, že mě mezi sebe přijali. Kdybyste někdo chtěl taky poznat františkánské společenství, nebojte se mi ozvat. ☺

Místo Tvého prvního působení bylo v Pardubicích. Jaké to tam bylo? Nekomplikovala Tvůj kontakt s farností doba koronavirová se svými omezeními?

Do Pardubic jsem se z pražského seminárního prostředí moc těšil. Slyšel jsem před svým nástupem o pardubické farnosti pár předsudků, ale vůbec to nebyla pravda. ☺ V Pardubicích bylo hezky, ale je to tam spíš už „velkoměstské“. Třeba charakter dětí tady v Brodě a v Pardubicích je trochu jiný. Je tady taková větší nestrojenost a v dobrém slova smyslu prostota, která mi je moc blízká.

Koronavirová opatření mě bohužel hodně od farnosti odtrhla, ale snažil jsem se sloužit po rodinách tam, kde jim nevadilo, že přijdu. S mládeží jsme měli častá online setkání, která byla moc hezká, ale všichni jsme se už těšili na offline setkání, která jsou přece jen lepší. ☺ Více pronikat mezi rodiny se mi podařilo až s ustupováním covid opatření, ale to už jsem zas dostal rozhodnutí jít k vám do farnosti. Tak mi na jednu stranu bylo líto, že opouštím Pardubice, ale těšil jsem se na nový začátek tady v Havlíčkově Brodě. ☺

Po dvou letech v Pardubicích ses ocitl na své rodné Vysočině...

Na Vysočinu jsem se moc těšil. Nemám rád roviny, mně se moc líbí, když je krajina vlnitá a mám také rád velké lesy a víc sněhu.

Myslím, že do Havlíčkova Brodu jsi dobře zapadl. Co se Ti tady nejvíc líbí?

Líbí se mi tady u Nás. ☺ Snažím se být přátelský a otevřený. Člověk má vždy nejvíc požehnání tam, kde ho chce mít Duch svatý. Žádné setkání není náhodné. Vše má v rukou Boží prozřetelnost. Moc se mi tady líbí, že můžu být blízko lidem i rodinám. Líbí se mi moc i na faře, protože jsme doma byli vždy chalupáři, tak se mi líbí starší prostředí: dřevěné schody a podlahy, kamínka, staré obrazy,...atd. Je tady oproti Pardubicím nádherná a velká zahrada.

Znáš tady jménem už spoustu věřících, včetně dětí...

Znám jich už dost, ale často mi některé jméno vypadne ☺, tak se vždy musím ptát znovu, nezlobte se. Spíš mám paměť na obličeje. Jsem překvapený, jak jsem rychle vplul do tolika vztahů. Je to určitě dar Ducha svatého, aby mi tady bylo s vámi dobře. Já neumím žít kněžství formálně. Mám to v sobě nastavené tak, že chci být pro druhé Kuba a zároveň kněz. Ne vždy se mi to daří.

Co všechno máš na starosti? (náboženství, přípravy, spolča...) Také sloužíš ve farnosti Šlapanov?

Na starosti mám mnoho věcí, ale asi není potřeba tady vše vypisovat. Největší radost mám z kněžského „řemesla“ ze slavení sv. eucharistie, ze slavení sv. smíření. Moc rád taky chodím do domova důchodců v Husově ulici. V mnoha očích tam je vidět přítomnost Pána Ježíše. Další radostnou chvílí jsou určitě všechna spolča s mládeží. Pomáhá mi to udržet si mladé a živé srdce. Hezké je také vyučování náboženství. Mám tři skupiny: nejstarší v Brodě, dále ve Věžnicích a ve Skuhrově. Líbí se mi ta živost dětí, připomíná mi to ruch u nás doma. Nádhernou a vzácnou chvílí jsou pro mě také adorace. Hlavně se vždy těším na čtvrtční večerní adoraci do Šlapanova, tam se vždy připravuji na nedělní liturgii a trochu si v hlavě načrtnu, co bych mohl v neděli při promluvě říci. Nejsem moc kazatel, ale věřím Duchu svatému, že i moje obyčejná slova nějak použije pro vaše srdce.

Máš nějaké nápady k oživení farnosti?

Nápady jsou vždy super, ale musí jít o realizovatelné věci. ☺ Chtěl bych pro rodiny zavést putovního plyšáka. Dostal jsem ke kněžskému svěcení plyšáka pandy. Tak bych byl rád, kdyby se dostal k dalším lidem. ☺ Dále bych rád prohloubil společnou modlitbu růžence, že bychom se modlili třeba dvakrát týdně na faře za úmysly, které by bylo možné vhodit v kostele vzadu do nějaké krabičky. Mohl by toho využít kdokoli, kdo by do kostela přišel. Dále bych byl rád za prohloubení četby Písma svatého. Třeba by se vyhlásilo od nového liturgického roku, že by farnost společně četla více Boží slovo. Mohly by se třeba udělat i nějaké soutěže. Třeba o nejkrásnější báseň či fotografii z rodinných prostředí. Teď mě víc nenapadá, ale můžete určitě přijít s návrhem a pokusíme se ho třeba nějak uskutečnit. ☺

Co pan farář P. Olda a vaše vzájemná spolupráce? Čím Tě inspiruje?

S o. Oldou jsem se do své novokněžské návštěvy před rokem a půl neznal. Mám k němu velkou úctu nejen jako k faráři, ale především jako staršímu spolubratrovi. Myslím, že spolupráce funguje moc dobře. ☺ Každý z kněží je jiný, ale je potřeba, abychom měli stejného Ducha, který nás vede svojí moudrostí v pastoraaci.

O. Olda mě inspiruje mnoha věcmi. On je knězem už dlouhá léta, já vlastně jen chvíli. ☺ Už mi třeba za ten krátký společný čas řekl mnoho myšlenek, které mi pomohly posunout se zas o kousek dál. Líbí se mi moc jeho otcovský přístup, že má péči nejen o lidi, ale i o kostel a faru. Vidím, že je moc důležité, aby fara byla útulná, aby v ní bylo dobře. Všechny ty opravy a zkulturnění zahrady a fary jsou díky o. Oldovi. Mám taky velkou radost, že oba máme vřelý vztah k mamince Pána Ježíše.

Jaké jsou, Kubo, Tvé koníčky a jak relaxuješ?

Moje koníčky jsou teď hlavně sportovního rázu. Chodím si občas zaběhat, to mi pomáhá si udržet čistou hlavu. Mám moc rád taky knížky a čtení, ale často se teď k tomu nedostanu, protože nemám dost pevnou vůli se k tomu donutit. Mám rád povídky Šimka a Grossmanna a taky cimrmanův humor. Mám taky moc rád pivo, asi nejraději plzeň, tak si občas s někým na ni zajdu. ☺ Asi bude zvláštní co řeknu, ale relaxuju, když jsem s rodinami a

můžu s nimi hrát třeba nějakou hru nebo si jen tak povídat. Taky velkou radost mi udělá, když pro někoho můžu připravit něco dobrého, teď naposled třeba tiramisu. Bylo výborné. ☺

Už se za Tebou na havlíčkobrodské faře byli podívat Tví rodiče a sourozenci?

Rodiče tady u mě na faře byli, ale už je to dlouho, ještě jak jsem se v srpnu stěhoval. Spíš mi naši dělají přepadovky na mši svaté ve Šlapanově. Ale většinou potom nemám moc času, tak se s nimi jen pozdravím a prohodím pár slov.

Jelikož je toto číslo Agapé zaměřeno také na sv. Mikuláše, zavzpomínej, prosím, Jakube, jak naděloval sv. Mikuláš u vás v rodině. Máš v paměti nějakou zajímavou příhodu?

U nás vždy naděloval velmi jednoduše, ale bohatě. U nás doma nám nechal nějakou bonboniéru a u babičky nám nechal různé druhy sladkostí, ale taky uhlí a brambory, protože jsme taky dost zlobili. Teď si na žádnou příhodu nevzpomínám, jen si pamatuju, že jsme v noci chodili po městě a sledovali jednotlivé skupinky sv. Mikuláše.

Jednu zabábnou vzpomínku mám, když jsem minulý rok dělal pro jednu rodinu sv. Mikuláše, tak jsem si vzal na sebe krásný starý červený ornát a zlatem prošíváný pluvíál. Vypadal jsem opravdu pravověrně. Potkal mě jiný sv. Mikuláš, který měl na sobě obyčejné nabarvené plátno, a zeptal se mě: „Hele, vole, kdes sehnal tyhle hadry...“ ☺

Je skvělé, že Tě Pán poslal právě do Havlíčkova Brodu. Chtěl bys něco vzkázat čtenářům Agapé?

Přeji nám všem, abychom se každý den drželi Pána Ježíše a Panny Marie. Měli Pánův pokoj v srdci a předávali ho ostatním. Prosím také o modlitbu za kněze a nová povolání do zasvěceného života.

V modlitbě

o. Jakub

Kronika

Matrika pokřtěných

(leden – říjen 2021)

Tomáš Rafael Dolinský, Štěpán Josef Hospodka, Nikol Marie Benešová, Marek Jakub Šindelář, Lucie Terezie Bílková, Michal Trnka, Stefany Donová, Matěj Václav Brabec, Zoe Maria Tereza Goretti Bendová, Natálie Anna Lacinová, Daniel Nedvěd, Vilém Jiří Sedláček, Aleš Holas, Milan Matúš Pečeňák, Marie Sára Krejčová, Eduard Jan Stránský, Monika Lédlová, Eliáš Milan Betlach, Jakub Matěj Halabuz, Ctirad Miroslav Dvořák, Jan Martin Padalík, Jakub Kubát

Matrika oddaných

(leden – říjen 2021)

Lukáš Holas a Ivana Volfová

Martin Venc a Renata Beranová

Jiří Obršlík a Tereza Hoskovcová

Ing. Štěpán Horký a Ing. Tereza Tesařová

Bohuslav Klapka a Michaela Staníčková

Marek Šindelář a Lucie Volavková

Jan Tajovský a Kateřina Matějková

Josef Kalous a Martina Krčmářová

Matrika pohřbených

(leden – říjen 2021)

Pavel Vomela (1941), Hana Pašková (1948), Jarmila Macháčková (1934), Zdeňka Vrzáková (1934), Drahoslava Trněná (1931), Marie Kuchařová (1952), Josef Lankaš (1945), Antonie Dubová (1943), Josef Fuchs (1944), Vladimír Maršík (1963), Vlasta Hladíková (1930)

Josef Prášek (1938), Marie Kubátová (1943), Alena Adamcová (1941), Miroslav Blažek (1942) Karel Cihlár (1955), Ing. Luboš Radikovský (1940)

Marta Blažková (1935), Josef Landa (1934), Karel Beránek (1963), Jan Štefánek (1945)

Miloslav Jůzl (1932), Božena Havlíčková (1934), Pavlína Šarišská (1950), Milada Rejhonová (1951), Zdeňka Vargošková (1937), Marie Bulánková (1933)

Jan Panský (1972), Marie Řiháková, Ing. Vlastimil Exner (1932)

Jaroslava Hartmanová (1930)

Eva Bártová (1940), Jana Suchardová (1945), Tomáš Dvořák (1976), Marie Karasová (1934), Božena Bezoušková (1935)

Josef Rytnauer (1946), Zdenka Novotná (1936), Jiřina Schoberová (1945), Jitka Bouchnerová (1937), Nataša Dlouhá (1957), Bohuslav Uchýtil (1932), Marta Šafránková (1930)

Josef Málek (1942), Stanislava Beránková (1953), Jitka Tomšovská (1941)

Oldřich Fichtner (1950), Ing. Vladimír Vykoukal (1944), Jarmila Tomanová (1934)

Děti, které přistoupily dne 13. června 2021 k prvnímu svatému přijímání

Anna Blažková

Miroslav Černý

Marie Formánková

Jakub Hladký

Tadeáš Kadlec

Antonín Štrouf

Klára Tomšovská

Eliška Trtíková

Nová střecha na faře a vše ostatní

S vědomím zodpovědnosti před Pánem a s pohledem do budoucna se snažíme i my svými omezenými silami opravovat svěřený majetek.

Největší investicí roku 2021 bude poslední etapa a kompletní výměna střechy na budově fary. Tato investice je ve výši cca 1,9 mil. Kč. Financování probíhá z fondu Ministerstva kultury ve výši 850 000 Kč, Město Havlíčkův Brod se podílí ve výši 190 000 Kč a naše farnost 750 000 Kč. Oprava střechy na celé farní budově ve všech čtyřech etapách činí dohromady cca 8 mil. Kč.

S farní budovou a celým areálem se připravuje projekt na využití hlavní budovy a bydlení kněží. Poděkování patří ochotným farníkům za vymalování pokojů v bytě kněze. V dolní chodbě bylo opraveno sociální zařízení v hodnotě cca 150 tis. Kč. Ve skautské klubovně byla vyměněna dřevěná podlaha a skauti si poté opravili elektroinstalaci a vymalovali.

Na kostele sv. Kateřiny se pokračuje v projektu generální opravy krovu a střešní krytiny, hlavní věže atd. V letošním roce je založen krov pro věž a základ krovu na začátku hlavní lodi. Dozdíván je hlavní štít a římsa v místech krovu. Hodnota investic je 1 215 135 Kč. Z toho je od ministerstva kultury 400 tis. Kč, od kraje Vysočina 350 tis. Kč a od Města Havlíčkův Brod 122 tis. Kč na tento projekt. Farnost zaplatí částku 343 135 Kč.

V kostele Panny Marie se pokračuje v restaurování oltáře sv. Barbory. V roce 2021 bude tato oprava v hodnotě 450 tis. Kč, ministerstvo kultury se podílí částkou 400 tis. a farnost 50 tis. Kč.

V kostele Nejsvětější Trojice se započaly restaurovat nástropní malby v hodnotě 350 tis. Kč a farnost se podílí stavbou a zapůjčením lešení.

Díky všem, kteří pomáhají a věnují svůj čas práci na kostele či na faře. Díky i za ekonomickou a finanční podporu.

Poděkování patří všem, kteří se aktivně zapojují do liturgie, provádí úklid kostela či dělají květinovou výzdobu. Díky za vaše modlitby i za služby při adoracích. Díky všem ochotným kostelníkům, varhaníkům, zpěvákům a hudebníkům. Díky těm, kteří se zapojili do hlídání kostela o prázdninách i pořadatelům farní kavárny. Také katechetům za výuku náboženství. A v neposlední řadě děkujeme i všem, kteří připravili občerstvení na farní akce a uvařili či upekli něco dobrého i nám kněží. ☺

S požehnáním všem, i těm, které jsem možná neuvedl
P. Oldřich Kučera

Financování opravy kostela sv. Kateřiny

rok	položka	Farnost HB	Ministerstvo kultury	Kraj Vysočina	Město HB	celkem
2017		15 127 Kč				15 127 Kč
2018		816 485 Kč	390 000 Kč		1 000 000 Kč	2 206 485 Kč
2019	oltář	116 035 Kč	184 000 Kč			300 035 Kč
2020	střecha sakristie	102 877 Kč	350 000 Kč	350 000 Kč	153 000 Kč	1 291 087 Kč
2020	oltář	104 950 Kč	120 000 Kč		20 000 Kč	
2020	tech. pomoc + poplatky	25 260 Kč				
2020	projekt	65 000 Kč				
2021	krov	343 135 Kč	400 000 Kč	350 000 Kč	122 000 Kč	1 391 045 Kč
2021	okna	175 910 Kč				
součet		1 764 779 Kč	1 444 000 Kč	700 000 Kč	1 295 000 Kč	5 203 779 Kč

Havlíčkobrodské varhany

Vážení farníci a přátelé liturgické hudby, rád bych vás informoval o stavu varhanních nástrojů v Havlíčkově Brodě.

Před třemi lety v důsledku změny legislativy zanikl náš varhanický spolek, který měl za úkol pečovat o varhany a liturgickou hudbu v našich kostelích. Vzhledem k nedobrému stavu našich varhanních nástrojů, z nichž tři jsou dlouhodobě provozu neschopné, však vznikla potřeba spolek obnovit. (Máme torzo nástroje v kostele sv. Vojtěcha, nefunkční nástroj v kostelíku sv. Kateřiny a zchátralý pozitiv v děkanském kostele na literátském kůru.) Poslední funkční památkově chráněný dvoumanuálový nástroj v děkanském kostele už také bohužel není v dobrém stavu, a tak jsme se po domluvě s páterem Oldřichem Kučerou rozhodli, že založíme spolek nový, který by měl název „Přátelé havlíčkobrodských varhan“.

Jeho hlavním úkolem by bylo pomoci se spuštěním postupné generální opravy varhanního nástroje a sháněním finančních prostředků, aby nástroj mohl sloužit i v dalších letech a byl pokud možno plně funkční. Dnes jsou tyto varhany bohužel schopny jen doprovodit liturgii, ale koncertní využití již možné není. Je však jen otázkou nedlouhého času, kdy nebudou schopny ani toho. Při posledním ladění nástroje před rokem nás varhanářská firma upozornila na nedobrý stav nástroje a naladit bylo možno jen některé rejstříky.

Jelikož jde bohužel o úkol, který je finančně značně náročný a my zatím máme k dispozici jen část finančních prostředků, budeme potřebovat i pomoc celé farnosti, aby se tento záměr podařilo realizovat. Zatím máme prostředky jenom na první etapu opravy, která by se týkala pouze vzduchového hospodářství - nový kompresor a oprava vzduchovodů.

Pravidelnou údržbu potřebuje i harmonium v kostele sv. Vojtěcha. Ta by měla proběhnout v tomto zimním období dle domluvy s varhanářem panem Tomášem Nováčkem z Třebíče. Doufáme, že tento nástroj bude už na jaře opět plně funkční. Je otázkou, co s rozebranými varhanami v kostele sv. Vojtěcha – památkově chráněným nástrojem, které v tuto chvíli jen překáží pod kůrem....

Po zaregistrování spolku bychom založili i finanční účet a příslušné informace zveřejníme na farním webu.

Za přípravný výbor

dlouholetý varhaník MUDr. Karel Růžek

Nikodémova noc

*Během letošního roku jsme začali v naší farnosti pořádat Nikodémovu noc.
O co se jedná?*

Nikodémova noc je pastorační projekt katolické církve, jehož podstatou je setkání s Ježíšem Kristem přítomným v Nejsvětější Svátosti. Adorace probíhá v kostele, v tichu a ve tmě, jen při svíčkách, za přítomnosti kněze, se kterým je možné se setkat k přijetí svátosti smíření nebo k osobnímu rozhovoru.

Nikodémova noc navazuje na osobu Nikodéma, farizeje a člena židovské rady, který přišel za Ježíšem v noci (Jan 3,1-21). Vznikla jako odpověď na otázku, jak hledat a nacházet cestu k Ježíši v dnešním uspěchaném světě a umožnit všem setkání s Pánem mimo pracovní dobu a ostatní povinnosti. Důležitým prvkem Nikodémových nocí je tma. Adorace v tichu a ve tmě oprostuje od světa plného zvuků a obrazů. Tma vytváří atmosféru intimity a pomáhá nalézt odvahu přijít a setkat se s Pánem. K adoraci jsou zváni všichni. Každý může kdykoliv přijít a kdykoliv odejít. Můžete pozvat i své "nevěřící" nebo hledající přátele.

U nás se koná Nikodémova noc v kostele Nanebevzetí Panny Marie zpravidla jednou za 14 dní ve středu od 19 do 21 hod. Aktuální informaci najdete na nástěnce v kostele.

Udělejte si i vy občas více času na Pána a přijďte. Můžete děkovat, chválit, klanět se, prosit anebo jen v tichu Bohu naslouchat.

Jana Stará

Což takhle dát si kávu?

Téměř po roce se začátkem září otevřela farní kavárna. Každý může do kavárny přijít každou neděli po ranní mši svaté od 9,30 hodin, jak zaznívá v ohláškách.

Je možné, že se stále cítíme unaveni z různých zákazů, stále se měnících doporučení, velkého množství informací, které nás od jara 2020 zahlcovaly a stále zahlcují. Možná jsme se snažili během léta dohnat alespoň něco, co nám víc jak rok nebylo umožněno, a z toho jsme ve stresu. Sociální kontakty byly velmi omezeny. Někomu to takto vyhovovalo, někomu ne. Nyní v našem farním společenství pokračujeme v tom, co bylo přerušeno. Mezi nabízené aktivity, jako jsou různá pravidelná setkávání ministrantů, mládeže, studentů atd., se řadí i farní kavárna.

Kavárnu mohou navštívit farníci všech generací - od dětí po seniory. P. Jakub půjčil i kávovar, který rádi využíváme. Z čerstvě namleté kávy si můžete pochutnat na espressu nebo latté. Stále je v nabídce bylinkový nebo ovocný čaj. Farní kavárna využívá knihovnu a přilehlé chodby, je možnost vyjít i na zahradu. Prostory jsou dost velké, proto návštěvníci nemusí mít obavu, že se budou mačkat v knihovně.

Další bonus pro nás farníky je, že do kavárny přicházejí naši kněží na malé občerstvení, i když ne na dlouho, protože odjíždějí do dalších farností sloužit mši svatou. Rádi si popovídají a P. Jakub se rád blíže pozná s farníky, které zná jen z kostelních lavic.

Ježíš nás vyzývá, abychom tvořili společenství nejen s ním, ale i s ostatními bratry a sestrami a vytvářeli tak živé společenství a navzájem se podporovali nejen v běžném

životě, ale i ve víře a v povolání ke svatosti. K tomu nás vede nejen setkání s živým Bohem při mši svaté ve společenství věřících, ale i následné „agapé“ u šálku kávy či čaje na faře v kavárně.

Nechceme být uzavřeni jen v naší farnosti, ale chceme se otvírat i mimo brodskou kotlinku, proto od minulého roku z části vybraných příspěvků podporujeme projekt Mary's Meals - Mariiny pokrmy. Jedná se o mezinárodní hnutí založené na křesťanských základech. Působí v 18 nejchudších zemích světa např. Malawi, Ugandě, Libérii, Sýrii... Poskytuje dětem denně vydatné jídlo v místě jejich vzdělávání. Částka 459 Kč stačí na nutričně vyváženou stravu pro jedno dítě na celý školní rok. Díky dobrovolníkům a dárcům může Mary's Meals sytit jídlem okolo 2 milionu dětí. Suroviny na přípravu jídla se nakupují převážně od místních farmářů, což pomáhá místní komunitě i ekonomice. Návštěvníci se mohou více s tímto hnutím seznámit přímo v kavárně. K dispozici jsou letáčky a kniha „Bouda, která krmí milion dětí“ od Magnuse MacFarlane-Barrowa, zakladatele hnutí.

Když se vrátím do minulého roku, kdy farní kavárna fungovala jen krátce v zimě a potom od června do září, tak z příspěvků, které jste dávali do kasičky, jsem 1000 Kč dala na energie P. Kučerovi a dalších 1000 Kč jsem poslala na účet Mary's Meals. Dohromady za minulý rok jsem odeslala 4000 Kč na účet Mary's Meals.

Děkuji všem, kteří se aktivně zapojují do farní kavárny i těm, kdo farní kavárnu navštěvují. Bůh vám vaši službu a štědrost oplát svým požehnáním. Také chci poděkovat P. Oldřichovi a P. Jakubovi za jejich vstřícnost, za poskytnutí prostoru a zajištění tepla v zimě.

Na závěr slova našeho milého papeže Františka:

***„Bůh tě hledá, i když ho nehledáš.
Bůh tě miluje, i když jsi na něho zapomněl.
Bůh v tobě hledá krásu, i když si myslíš,
žeš všechny svoje dary zbytečně promarnil. ”***

L. Blažková

Biblická hodina

Před několika lety se v Havlíčkově Brodě zformovalo společenství vysokoškoláků, středoškoláků a mladých farníků v zaměstnání, kteří se chtěli scházet, sdílet s ostatními své myšlenky a otázky o víře a o Bohu a hledat na ně společně odpovědi. Setkání bývají v sobotu od 19 hod na faře každý druhý týden a přijít může opravdu kdokoli. Jsou unikátní pestrou skladbou lidí a také programem, který obvykle sestavoval P. Petr Soukal a nyní se o program stará P. Jakub Brabenec. To, že se během setkání něco pěkného najde opravdu pro každého, dokazují vyjádření několika mladých navštěvujících více či méně pravidelně tato setkání:

Sobotní setkávání nad Božím slovem při modlitbě lectio divina pro mě byla cenná hned dvakrát. Jednak to nebyla jen služba druhým, ale také chvíle vlastní modlitby a potom pro mě jako pro kněze bylo krásné vidět, jak Bůh promlouvá k ostatním a jak je živé Boží slovo může oslovit, povzbudit a zasáhnout. (P. Petr Soukal)

Jsem velmi potěšen, že toto milé setkání nad biblí Lectio divina vzniklo. Pokaždé mám možnost načerpat duchovní sílu do dalších dní a setkat se s dobrými přáteli a vzájemně se obohatit. Na toto jedinečné spolčo se mimo jiné těším i na to, kdo co přinese dobrého k zakousnutí ☺.

Při setkání při čtení Písma svatého mě těší, že se setkáváme mladí lidé. Ti, kteří mají život před sebou. Je to obohacení a hlavně společenství s ostatními. Nyní s novým kaplanem je to velmi otevřené.

Setkání jsou pokaždé jiná, nikdy nepřijdou ti stejní co posledně. Zřetelně se projevuje Duch svatý, takže je jedno, kdo je zrovna na faře a kdo to vede, který kněz je s námi (nebo zrovna není žádný).

Každý si najde něco, kvůli čemu ujede x kilometrů, aby mohl být na faře, když zrovna může dělat milion jiných věcí.

Pro mě jsou to večery, které mě donutí zastavit se, popřemýšlet nad Písmem. Společenství nabízí plno zajímavých myšlenek a interpretací, které mohou člověka obohatit.

Je to skvělá příležitost setkat se s dalšími mladými lidmi, pobavit se o tom, čím žijeme, zamýšlet se nad Božím písmem, sdílet myšlenky a postřehy ve společenství a zároveň vědět, že je Pán v našem středu. Je mnoho důvodů, proč se rád účastním.

Tato setkání mi pomáhají lépe pochopit čtení z Bible. Nutí mě to se nad tím zamyslet a popřemýšlet o tom, co nám tím chtěl autor vlastně říci. A když něco

nevím nebo mě něco zajímá, zeptám se a poté spolu všichni včetně kněze o tom diskutujeme.

P. Brabenec velmi dobře navázal ve vedení biblických hodin na svého předchůdce P. Soukala. Schází se tu mnoho skvělých mladých lidí, což schvaluji a líbí se mi to (líbí se mi a potěšuje mě, že již nejsem z celého členstva biblických hodin nejmladší). Uvítal bych, kdyby se na biblických hodinách někdy probíraly i jiné části Bible než evangelia.

Je to jedno z míst, kam můžete přijít a svobodně projevit svůj názor. Často zde písmo rozebíráme poměrně progresivním stylem. Snažíme se např. nahlédnout na písmo skrze historický kontext nebo se přímo vcítit do situace Ježíše či apoštolů. V našem společenství se setkáte především s otevřenými lidmi a přijetím.

Sobotní večery na faře jsou pro mě časem setkání. Zprvė setkání s Bohem, který svým úžasným způsobem promlouvá ke mně osobně v tichu při rozjímání Písma. A zadruhé setkání s mladými inspirativními lidmi, kteří sdílejí své myšlenky a názory. Na tato setkání je potřeba udělat si čas, možná se i vzdát svého obvyklého programu na sobotní večer, ale jedno je jisté - tato doba věnovaná modlitbě ve společenství je radostná a obohacující.

Eliška a ostatní

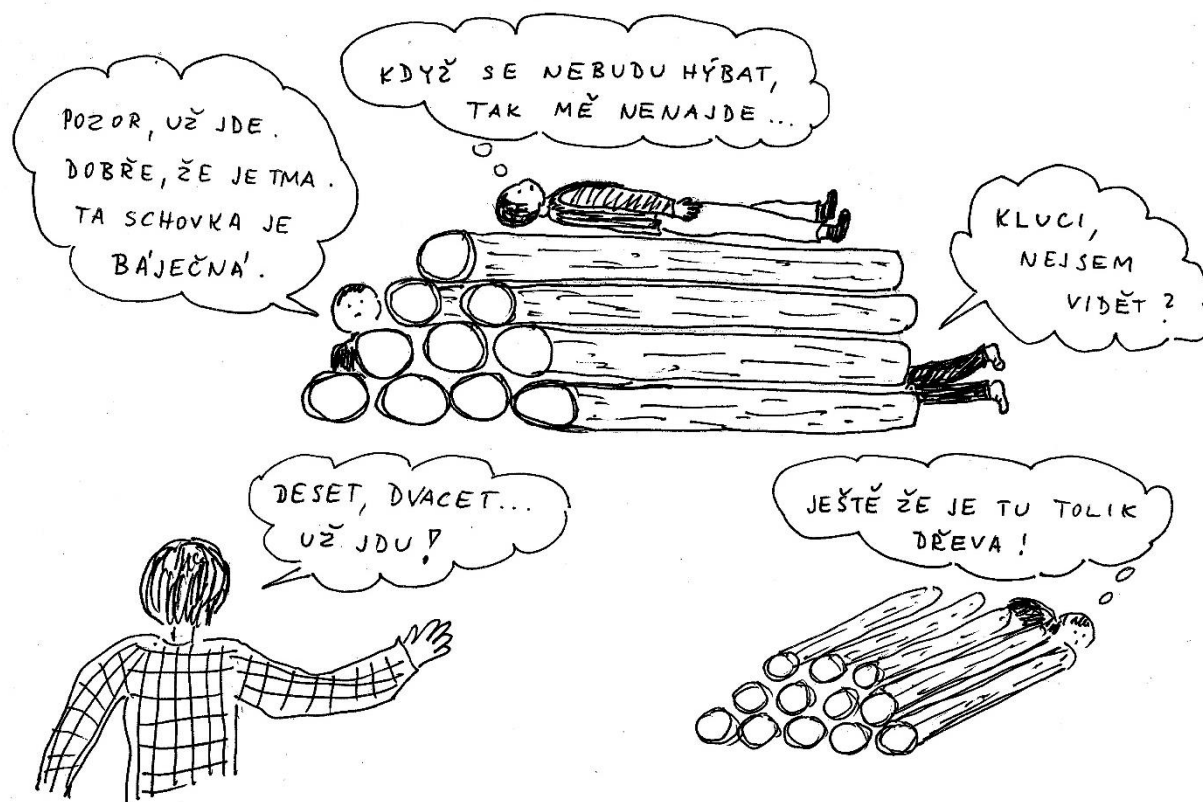
Spolčo mládeže a ministrantů

Od září tohoto roku se vždy jednou za dva týdny v sobotu schází na havlíčkobrodské fáře spolčo pro mladé od 12 do 20 let a jednou za dva týdny je v pátek setkání ministrantů. Je mi 13 let a ministruji, takže mohu na setkání na fáře chodit každý týden. Obě tato společenství vede náš kaplan P. Jakub.

Setkání ministrantů začíná mší svatou v 18 hodin. Je moc pěkné sejít s P. Jakubem jako ministranti už na mši svaté, ale ne vždy to všem vyjde. Pak nás čeká večer plný zajímavého povídání P. Jakuba nejenom o ministrování a společné hry. Setkání, která dosud proběhla, jsme vždy zakončili hrou na schovávanou na farní zahradě. Opravdu velká zábava, vzít si tmavé oblečení je někdy výhoda. ☺ Jsem rád, že mohu kluky, se kterými ministruji, potkat i někde jinde než na mši svaté. Těším se, až třeba vyrazíme i na nějaký společný výlet.

Spolčo mládeže také začíná mší svatou, ale přiznám se, že chodím na mši svatou v neděli ráno a tak jsem vždy přišel až v 19 hodin na faru. Na jedné schůzce se nás sešlo skoro 20. Na posledním spolču jsme s P. Jakubem rozebírali povídku Karla Čapka Poslední soud. Zapamatoval jsem si, že Pán Bůh je k nám lidem milosrdný, ne soudce. Samozřejmě nechyběly společné hry. Jsem moc rád, že pro nás P. Jakub tato setkání připravuje a těším se na to, co spolu ještě ve spolču zažijeme.

Adam

Dárek od Pána

Milí farníci, ráda bych s vámi sdílela zkušenost z jednoho prázdninového víkendového hlídání v kostele.

Každý červencový a srpnový v pátek jsem měla ve zvyku zajít do kostela a podívat se, kdo se napsal na službu hlídání otevřeného kostela o víkendu. Zjistila jsem, že na jistou neděli v srpnu je v tabulce od 14 do 17 h volno, nikdo se na tuto dobu nezapsal. Ani mně se to nehodilo, plánovala jsem koupat se celý den na Lipnických lomech. Jen číst a pěkně odpočívat. Nechtěla jsem ale nikoho obtěžovat, vždyť jsou prázdniny a mladší i starší ochotní farníci mají jistě své plány. Vše jsem tedy přehodnotila a šla do kostela, ovšem nerada, nezbývalo mi, než se smířit s tím, že budu mít den bez slunečních paprsků.

V kostele je chladivé přítomí, začínám se modlit, nejdříve za své děti. Najednou si všímám, že je kolem neobvyklý šum. Přichází mladí nadšení lidé, sami i v párech. Někdo má na kočárku nebo v náručí děťátko. Za chvíli se objevuje pan farář, dává mi klíče od sakristie a sděluje, že za chvíli bude mít mši svatou P. Marek Orko Vácha s táborníky. Nemohu uvěřit, čím se mě dnes Pán rozhodl obdarovat! Právě jsem totiž dočetla jeho knihu Selfička, která mě nadchla.

A už to začíná - postupně se zaplní všechny lavice. Jsou to mladí táborníci v džínách a s batohy. Usmívající se, hlučící, veselí, rozzářeni, zdravící se, objímající a líbající se. Je na nich vidět, jak se mají společně navzájem rádi. Žádné studené a nepřítomné svaté katolické obličejy, jak je znám z některých nedělních mší. V duchu se mi mihne myšlenka, že takto možná vypadali první křesťané v římských katakombách.

Přichází P. Vácha, říkám mu, jaká mě potkala radost a on odpovídá se skromností sobě vlastní, že důležití jsou ti druzí - studenti lékařství. A potom všichni dohromady slavíme mši svatou a já jsem šťastná. Pán odměnil moji dnešní snahu a naplnil mě radostí. A co jsem si zapamatovala z promluvy? P. Vácha říkal mladým - není jedno, na co se díváte, pozorujte krásné věci, je jich kolem nás hodně...

A po mši mě pozvali na havlíckobrodské náměstí, kde tančili moderní tanec. To už se seběhlo plné náměstí lidí, bylo to krásné. Domů jsem odcházela s povznášejícím pocitem štěstí, který jsem už dlouho nezažila.

Eva Křížová

Pozvání i pro vás

Milí křesťané, chodíte pravidelně v neděli do kostela? Cítíte, že to ale nestačí? Rádi byste se stali více součástí havlíčkobrodské farnosti? Chtěli byste se seznámit s dalšími věřícími a navázat přátelské kontakty? Chtěli byste s ostatními sdílet společenství? Byli byste ochotni věnovat svůj čas a přiložit ruku ke společnému dílu?

Život naší farnosti je rozmanitý. Zveme i vás, abyste se podle svých možností zapojili.

- Zveme vás do modlitebních společenství – Živý růženec, Modlitby matek, Modlitby otců.
- Zveme vás ke společné práci – pomoc při úklidu kostela, pomoc při přípravě květinové výzdoby.
- Zveme vás mezi zpěváky do chrámového sboru.
- Zveme vás k přátelskému popovídání v nedělní farní kavárně.

Bůh dal každému z nás dary a schopnosti. Dal nám je z lásky, abychom je poznávali, rozvíjeli a sloužili jimi našim bližním. Obdaroval nás tak úžasně a moudře, že každý máme originální dar určený jen nám osobně.

Tak někdo umí krásně zpívat, někdo má dar trpělivosti, schopnost „stavět mosty“ mezi lidmi, někdo je pečlivý, jiný tahounem společenství. Někdo má dar dobrého zdraví, umění poutavě vyprávět atd.

Za všechny dary je potřeba Bohu děkovat a využívat je. K čemu by byla schopnost přenést krásu na malířské plátno, kdyby malíř strčil obraz do šuplíku a nikdo by se jím nemohl potěšit a obdivovat ho?

O čem to mluvím? O tom, že Ty i já máme obdarování, která nám Bůh svěřil. Nestrkejme naše vzácné Boží dary do šuplíku naší lenosti a pohodlnosti. Naše farnost, náš krásný kostel i naše společenství Tě potřebují.

- Každý se umíme modlit, ale pohodlnost nás odvádí od pravidelnosti a věrnosti věnovat Bohu čas, v kterém se společenství k modlitbě schází.
- Každý umíme umývat podlahu, utírat prach, ale možná ostych, nebo neochota nám brání pomoci při úklidu kostela.

- Každý umíme vymývat vázy, přinášet potřebné kbelíky vody pro květiny, ale...
- Každý se umíme usmát, promluvit na souseda, popřát hezkou neděli, zeptat se na zdraví, ale...

Překážkou není ani to, že potřebné práce se konají v době, kdy já nemohu, vše se dá domluvit. Nenechte se odradit tím, že už se to zkoušelo a nefungovalo to. Prosím, pokusme se to změnit.

O náš kostel se starají převážně starší a staré důchodkyně. Když onemocní, nebo zemřou, není nikdo na jejich místo. Pak ti, co zbydou, musí zabrat víc. Prosím, myslíme na to!

Připravíme nástěnku do kostela, kde uvedeme potřebné kontakty a odkazy na společenství a skupiny, které pečují o kostel. Najdete ji v kapli u kazatelny cestou k bočnímu vchodu kostela.

Prosím, zastavte se u nabídky, přihlaste se, nabídněte svoje dary a schopnosti, přijďte se společně modlit, setkávat, žít ve společenství.

Děkujeme a těšíme se právě na Tebe, na Vás!

Marta a Marie

Setkání virtuálních přátel

Marie z Českých Budějovic, Marie od Domažlic nebo Hanka z Havířova? Která to má do Havlíčkova Brodu největší kus cesty? Ani jedna z nich nelituje námahy a času a vydává se v sobotu 5. června 2021 na setkání, které se koná v naší havlíckobrodské farnosti. A nejen ony. Přijíždějí lidé z Chrudimi, ze Žamberka, z Hlinska, z Polné, z Chotěboře i od Jičína. Všichni se scházejí v pravé poledne v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kde je již očekávají místní farníci.

„Naposledy vás oslovuji virtuální přátelé, neboť právě teď se stáváte přáteli reálnými,“ vítá P. Petr na začátku mše svaté všechny v zaplněném kostele. Slavíme mši svatou a trochu zvědavě přitom pokukujeme po ostatních. Ano, jsou to tváře, které dobře známe, ačkoliv jsme se nikdy neviděli. Známe se ze streamovaných modliteb, které probíhaly na podzim, v adventu i v postní době na Youtube kanálu Don Pietro.

Náš kaplan P. Petr Soukal nabídnul tehdy v době koronavirové, kdy byly zavřeny kostely a nemohly se konat bohoslužby, že se s námi ve farnosti bude modlit skrze počítač. Byla to krásná příležitost, kterou mnozí využili a každý den v 19 hodin usedali doma ke svým počítačům. Brzy se to „rozkřiklo“ a k modlitbě se začali připojovat nejen další známí a příbuzní, ale i úplně cizí lidé zdaleka i zblízka. Strávili jsme takto mnoho dní a postupně se začali sblížovat, až jsme zatoužili uvidět se doopravdy „na živo“.

Hosté, kteří k nám zavítali, jsou v Havlíčkově Brodě většinou poprvé a prohlízejí si náš kostel, z něhož sledovali také streamované nedělní mše svaté. Snad se jim zdá ještě krásnější, než na obrazovce počítače. Místní havlíckobrodští farníci je srdečně zvou na faru ke společnému obědu a v duchu počítají, zda bude stačit ten obrovský hrnec polévky a 70 usmažených řízků...

Oběd probíhá na farní zahradě za pěkného počasí a ve skvělé náladě všech. Je nás celkem asi 50. Mladí i starší, hubení i tlustší, zblízka i zdaleka. K tomu asi deset dětí ve všech věkových kategoriích. Všichni usměvaví a vstřícní, moc milí lidé. Spojuje nás totiž jeden Pán a jedna víra.

Po kávě si společně sedáme do kruhu a každý může ostatním sdělit, co má na srdci. Jak se seznámil s P. Petrem a jak objevil streamované modlitby. Někdo říká: „S Petrem jsem se seznámil tak, že jsem přišel do porodnice a sestřička mi přinesla takové ubřečené černovlasé dítě. Řekl jsem – cože? Tohle není náš Pěťa. Tak odběhla a přinesla jiné novorozeně. A to byl on.“ ☺ Je to Petrův tatínek a maminka se směje. Jsme moc rádi, že mezi nás Petrovi rodiče také přijeli.

Zaznívají krásná svědectví a slova plná díky od místních i přespolních. Všichni jsme vděční P. Petrovi a hlavně Pánu Bohu. Uvědomujeme si, že i když se nám někdy zdá, že nám Pán Bůh něco bere, s překvapením zjišťujeme, že od Něj vzápětí dostáváme něco jiného, ještě hezčího.

Pak se všichni přátelé vypraví ještě jednou do kostela, aby si ho pořádně prohlédli a trochu se i zchladili, protože počasí nám přeje a sluníčko svítí ostrošest. Prohlídka je završena výstupem na kostelní věž a všichni jsou odměněni krásným výhledem na město. Potom už se někteří loučí, neboť pospíchají, aby jim neujel poslední vlak a dostali se domů. Vytrvalci se sesednou ve farní knihovně a za zpěvu písní vydrží až do odchodu P. Petra na večerní mši svatou v 18 hodin. Srdečně se loučíme a uklízíme faru.

Odcházíme domů s krásným pocitem hezky prožitého dne. S některými (ještě nedávno virtuálními) přáteli nás pojí opravdové pouto. Chtěli bychom se zase někdy vidět. Vyměňujeme si telefonní čísla a domlouváme si soukromě další setkání. Jsme šťastní, že se v Havlíčkově Brodě všem líbilo. Jsme obohaceni navzájem a budeme na sebe určitě pamatovat také ve svých modlitbách. Díky Bohu za toto milé setkání.

MR

Andělský kříž ve Vlkovsku - nové místo pro všechny

Začalo to minulý rok, paradoxně vlivem nouzového stavu kvůli covidu. V mnoha zařízeních se uzavíral provoz a také v mé práci se na dobu "neurčitou" zavřelo. Měla jsem proto příležitost strávit delší čas v Havlíčkově Brodě u rodičů. Byla jsem za to ráda pro své osobní starosti a nejasnosti.

Při procházce Vlkovskem, mou oblíbenou částí města, mě napadlo, že mi zde chybí místo "spočinutí", místo pro všechny, takový "tichý přístav". Viděla jsem ve své představě obrys nějaké kapličky. Tato představa ale nebyla takového typu "je to hezký sen", ale spíše představa "jdi do toho". Racionálně - blbost. ☺

Jelikož se snažím věci nechávat na Bohu, tak jsem Mu říkala, že to nejde, že nevím, jak se staví kaple a kde začít. Nakonec jsem si řekla pro klid svého svědomí, že se svěřím biřmovacímu kmotrovi. Překvapivě se tomu nevysmál, šel se se mnou podívat do Vlkovska, poradil a zařídil kontakt na další důležité osoby.

Po dohodě s otcem Kučerou jsme se rozhodli, že se nepostaví kaple, že bude i z hlediska údržby vhodnější kříž. Jeden obětavý farník se zapojil do plánování místa s velkým nasazením, především po technické stránce, a také jednáním s městem Havlíčkův Brod, neboť kříž stojí na městském pozemku. Vyhotovení kříže se ujal brodský výtvarník a sochař Radomír Dvořák, zábradlí kovář Jan Schwarz. Byla vyrovnána okolní plocha a vysazeny nové keře.

Vybudování kříže a celého místa vnímám jako začátek. Kladu si otázky, jak budou reagovat lidé, kteří půjdou okolo, zda si s chutí sednou ke kříži na lavičku. Jestli jim připomene, že je nad námi Někdo, kdo nás přesahuje, a že není nikdy nic ztraceno. K tomu jim můžou pomoci i slova vyrytá na okraji laviček: *Pro ty, kdo se ztratili, ať tě Bože naleznou.*

Na závěr mi přijde užitečné zdůraznit, že někdy se od nás čeká tak málo - *být perem v rukou Božích* (výrok Matky Terezy). Představa tohoto tichého místa přilákala "sama od sebe" spolupracovníky. Děkuji jim.

Vás všechny zvů do Vlkovska, abyste se sami mohli podívat na kříž, objevit jeho půvab a zaslechnout to, co vám říká.

„jedna dobrá duše“

V sobotu 16. října 2021 byl Andělský kříž slavnostně požehnán naším duchovním otcem Oldřichem Kučerou za hojně účasti havlíčkobrodských věřících. Přítomni byli také autoři díla – sochař Radomír Dvořák a umělecký kovář Jan Schwarz.

Jak se žije v Římě?

Milí havlíčkobrodští farníci!

Prožili jsme spolu čtyři roky a já jsem rád, že se s vámi nyní mohu podělit o pár prvních dojmů, jak se ve Věčném městě žije studentům papežských univerzit. Abych nezapomněl na nic důležitého, rozdělím následující povídání do několika témat, která by vás mohla zajímat.

Bydlení

Mnoho lidí si myslí, že my studenti bydlíme ve Vatikánu a snídáme s papežem. Je to roztomilá představa, ale k realitě má značně daleko. Kněží, řeholníků i řeholnic studuje každoročně v Římě několik tisíc, a tak bydlí každý v nějaké studentské koleji či klášteře. My Češi máme v Římě vlastní papežskou kolej, která se jmenuje *Nepomucenum* (podle svatého Jana Nepomuckého). Je to velice zajímavá budova, která je stavěná tak, aby vydržela zemětřesení o síle 6,2 stupně Richterovy škály, přijala asi šedesát obyvatel a má kolem sebe ohromnou betonovou „vanu“. Proč? Protože na místě dnešní ulice *Via Concordia* byly dříve bažiny a vody je tu hojně i dnes. Ohromná betonová výztuž tedy slouží k tomu, aby se nám *Nepomucenum* nepropadlo do hlubin země. Zblízka tato výztuž připomíná hradní příkop, který se – když hodně prší – naplní vodou. Kolem *Nepomucena* je krásná zahrada, kde jsou palmy, pinie, banánovník a také hejna skřehotavých papoušků. A aby zvířeny nebylo málo, máme před kolejí také fontánku s rybičkami a sladkovodními želvami.

Život v Nepomucenu

Kromě kněží a bohoslovců bydlí v Nepomucenu také *Milosrdné sestry svatého Karla Boromejského*. Řeholnice nám skvěle vaří, pomáhají s chodem domu, zkrášlují zahradu a – teď se podržte – také perou a žehlí, abychom mohli o to více studovat. Protože tu máme sester pouze pět, pomáhají jim také další pomocníci z České republiky, a k tomu je tu s námi ještě údržbář Václav. To je takový náš Ferda mravenec – práce všeho druhu. Společně se modlíme Denní modlitbu církve (breviář), slavíme každé ráno mši svatou a také chodíme společně jíst do jídelny, které v naší hantýrce říkáme *refektář*. Nad celým tímto společenstvím bdí otec rektor (to je takový náš šéf), otec vícerektor (to je takový pomocník šéfa) a otec spirituál (ten pečuje o to „vnitřní“ a je nám k dispozici ke slavení svátosti smíření a duchovním rozhovorům). Často mezi nás také zavítají hosté z České republiky nebo i odjinud, prakticky z celého světa. Proto mezi sebou mluvíme ve společných prostorách italsky, abychom si mohli všichni rozumět.

Škola

Každý z nás studuje jiný obor a chodí na jinou univerzitu. Přiznám se, že ani nevím, kolik univerzit, institutů a dalších vzdělávacích zařízení se v Římě nachází – je jich totiž takřka nepočítaně... Každopádně jsou mezi námi kromě teologů také právníci, biblisté, studenti sociálních věd, arabisté a liturgisté. Já chodím na *Gregoriánskou univerzitu* (založenou svatým Ignácem z Loyoly!), kde studuji *dogmatickou teologii* – se zaměřením na *antropologii*. Co tato záplava cizích slov znamená? Dogmatická teologie se věnuje „dogmatu“ tedy obsahu naší víry. Znovu tento poklad (*depositum fidei*) promýšlí a aktualizuje ho, čímž se tyto pravdy nestávají mrtvou literou, ale živou tradicí, která dává dohromady věci „nové i staré“ (srov. Mt 13,52) a ukazuje nám, co pro nás vlastně znamená věřit v Boha, přijmout jeho sebe-sdělení v dějinném zjevení, zakusit jeho lásku, setkat se s jeho přítomností, patřit do církve... Upřímně, aniž bych chtěl jakkoliv vyvyšovat svůj obor nad jiné, mohli bychom říci, že dogmatická teologie se sklání přímo k prameni všech tajemství naší víry – k tajemství Trojjediného (mrkněte na článek 234 v *Katechismu katolické církve*) – a proto odtud vycházejí všechny ostatní teologické obory (spiritualita, liturgika, morálka, biblistika, právo...). A už jen stručně prozradím, že antropologie vztahuje toto všechno k člověku. V teologii tedy nenajdeme nic, co by se bytostně nedotýkalo nás, naší spásy, smyslu našeho bytí. A to jsou otázky, které si přece čas od času položí každý, nemám pravdu?

Najdi deset rozdílů

Mezi životem v Havlíčkově Brodě a Římě vidím jak *kontinuitu*, tak *diskontinuitu*. Ježda, omlouvám se, další cizí slova! Takže hezky česky: život se v něčem mění (*diskontinuita*) a v něčem zůstává stále stejný (*kontinuita*). I v Římě chodíme hrát fotbal, modlíme se breviář stejně jako na havlíčkobrodské faře, slavíme stejnou eucharistii, snažíme se sloužit Pánu – byť zase jiným způsobem... Takže teď ty rozdíly. Zmíním pouze některé. Kněz v duchovní správě se stará o farnost(i) – tady má člověk více času na sebe, studium a duchovní život. V pastorační službě je kněžská služba pestrá (každý den je trochu jiný, jiní lidé, radosti i starosti) – zde je život více usebraný a „monotónní“ (což ale prosím pěkně v žádném případě neznamena nudný! – spíše koncentrovaný na studium a poznání). Každopádně tento čas přijímám jako velký dar a hřivnu, ze které jednou budu skládat účty. Tak snad jednou budou tyto roky studia něčím prospěšné i vám. Vždyť přece studuji s tou zkušeností pastorační, lidských vztahů a církve, kterou jsem mohl získat u vás a s vámi. Vděčně na vás vzpomínám, pamatuji u oltáře a spoléhám na vaši modlitbu – neboť právě ona je klíčem k poznání toho, který JEST.

Mějte se krásně a přijďte se někdy podívat ☺

P. Petr Soukal

Zprávy z Výbuchu

***VÝBUCH**, křesťanské hudební uskupení. Scházíme se každý pátek v 19,00 hod na brodské faře již jedenáctým rokem. Kdo má chuť se k nám přidat, neváhejte napsat: vybuch@googlegroups.com a nebo raději hned přijít. A nyní krátce, co se dělo v čase minulém ...*

Noc kostelů (28. května 2021 - pátek)

První možnost setkání po dlouhé době...

Ale je to vždy stejné... Když nemůžeš – přidej víc...

Výbuch se sešel po roce a měli jsme hrát koncert po dvou zkouškách ...

I přes tato negativa jsme přišli s novinkou – hraní z věže – dechové kvinteto bylo nepřeslechnutelné.... Zejména díky našim mladým borcům – trumpetákům a famózní klarinetové sekci. I hudební pásmo v kostele bylo okořeněno novou aktivitou: a to dárků z Nebe. Někdo si mohl odnést Andělské koření, někdo bonboniéru Modré z nebe a hlavní cena bylo víno přímo od „Krista“ (tedy - vinařství Krist). Překvapivé bylo velké množství posluchačů našeho hodinového pásma, které bylo složené z různých věkových skupin, a také z lidí, kteří byli v našem kostele možná poprvé Kdo by z vás chtěl zvukový záznam, je k dispozici.

Výlet Výbuch – Český kras (17. - 20. června 2021 – čtvrtek až pátek)

Pro letošní výlet, kde se nevěnujeme primárně hraní, ale kvalitnímu prožití společného času v našem hudebním uskupení, jsme vybrali krásnou oblast – a to Český kras. Při výjezdu z Brodu jsme ale netušili, že hned na dálnici nám ho „zpestří“ zadrhnutí brzd jednoho z našich prémiových vozů. Improvizace „naše silná skupinová stránka“, nám podařila celou situaci vyřešit (a Tomáš – náš sólový harmonikář, který se po dálnici projel s odtahovou službou zase zpátky na Vysočinu, k nám „naskočil“ hned druhý den v poledne).

A potom přišla objevovací smršť: Chrštenická šachta (s prohlídkou), Svatý Ján pod Skalou, Karlštejn (s prohlídkou), Solvayovy lomy (s prohlídkou a geologickým objevováním zkamenělin), Lukášova Láska, Velká a Malá Amerika (s koupáním), Večer chval, dva vědomostní testy, celodenní výlet - 25 km v nohách, velký vodácký sjezd Berounky (16 km) s rychlokursem – „staň se zadákem“, a návštěva Koněpruských jeskyní s prohlídkou. Společný čas, byl požehnaný – nejen z důvodu skvělých jídel, která připravili členové skupiny – ale zejména díky mnoha zážitkům, které opravdu nic nenahradí...

Večer chval (9. října 2021 - sobota)

Každý rok se v říjnu těšíme nejen na podzimně zbarvené listí, které lahodí našim očím, ale také (na již sedmnáctý) večer chval kapely Výbuch. Tento ročník byl speciální hned ve dvou věcech. Celý program totiž zorganizovala a vedla naše omladina – Marťa a Kris, a druhou „novinkou“ byla pak dopisní aktivita, která všechny zúčastněné večerem provázela. Chvály začaly písní a modlitbou k Duchu svatému, jehož přítomnost naplnila prostory děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Pod Jeho vedením se chrámem linuly písně, modlitby a slova k zamyšlení.

Přibližně uprostřed večera nastal čas na již zmíněnou aktivitu. Ta spočívala v napsání vzkazu Pánu Bohu – pro svěření se, děkování, „postěžování si“, k vyslovení otázek... Napsaný vzkaz pak každý vložil do obálky a poslal jej s modlitbou „do nebe“. Dopisů bylo opravdu mnoho, nacházely se mezi nimi i namalované obrázky od dětí a vzkazy pro kapelu. Tato duchovní chvíle byla podpořena tematickou písní s názvem Dopis Bohu, kterou složila naše klavíristka a flétnistka Maruška. Její procítěný text i podání nenechal myslím nikoho chladným a rozjímavou atmosféru večera jen podtrhnul. Kdo by chtěl zvukový záznam, je k dispozici.

Vytvoříme-li hodnotící statistiku události, vypadala by nějak takto:

- Počet zpěvaček: 10
- Počet zpěváků: 8
- Počet písní: 8
- Počet nástrojů: 15 + 6 lahví
- Počet zúčastněných: více než 50
- Počet společně strávených minut: 75
- Počet poslaných dopisů: 45
- Počet pocitů radosti, vděčnosti a Boží milosti: nepočítaně.

Mockrát všem děkujeme za společně prožitý čas. Věříme, že se k modlitbě chval sejdem zase na jaře.

Michal Topolovský

Vzpomínka na Bohuslava Reynka

Letos na svatého Václava 28. září tomu bylo přesně 50 let ode dne, kdy zemřel básník a grafik Bohuslav Reynek. Uložen do rodinného hrobu na hřbitově ve Svatém Kříži byl v den svátku sv. Františka z Assisi, ke kterému byl pro svoji pokoru, chudobu a lásku k přírodě, ke zvířatům a ptáčkům často přirovnáván.

Pro vzpomínku na něj jsme vybrali úryvek z knihy rozhovorů Aleš Palána s jeho syny Danielem a Jiřím Kdo chodí tmami.

V Petrkově kostel není – na nedělní mše jste tedy od dětství chodili do Svatého Kříže? (Odpovídá Jiří)

Na neděle a svátky. Když jsem byl větší, chodíval jsem tam skoro denně.

I tatínek se tam vydal někdy v týdnu?

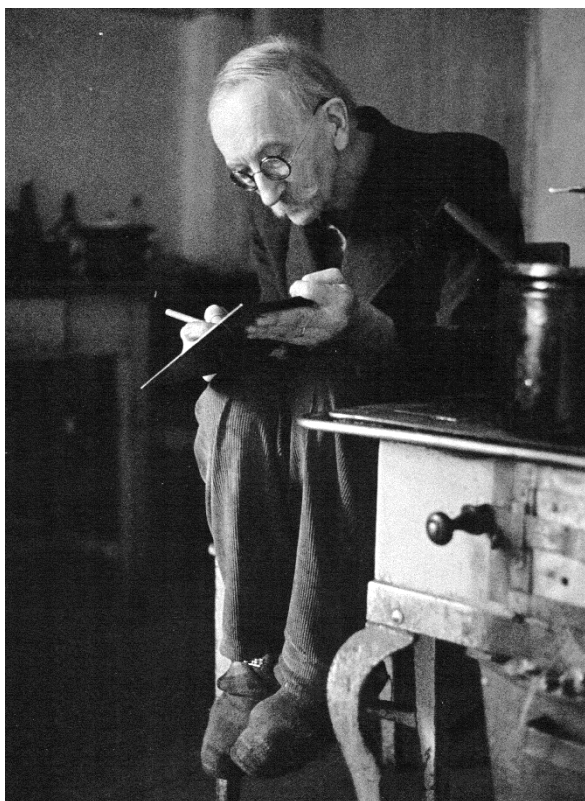
Někdy snad přišel na roráty, ale většinou šel do kostela do Brodu. Chtěl, aby to bylo hned brzy ráno, a on byl potom volný a aby se nemusel s nikým vybavovat. Kdyby chodil do Kříže do farního kostela, farníci by se s ním jako s panem statkářem jistě vítali a on by musel strávit dobu planými řeči.

Kdežto v Brodě ho neznali.

Neznali. Neměl rád dopolední mši za účasti měšťanstva, tak chodil od šesti od rána, kdy byli v kostele lidi z chudobince a pár dalších osob jeho naturelu.

Na nedělní mši jste tedy chodili bez tatínka.

On chodil do Brodu, my s Daníkem a maminkou na devátou do Kříže. Vylézali jsme z postelí a strojili se, zatímco on už byl doma. Když jsme byli větší, vzbudil nás někdy v pět ráno a vzal nás s sebou. Mám na to nezapomenutelné vzpomínky: děkanský kostel v Brodě je celkem pěkná stavba, takhle brzy ráno všechno ještě zahaleno tmou a mně to připadalo ohromně sváteční, oproti kostelu v Kříži mysterióznější. Do Kříže s námi začal tatínek chodit až když zestárl a měl plno starostí...

Kázání o slavnosti Všech svatých

Zj 7,4.9-14

1 Jan 3,1-3

Mt 5,1-12

Dne 1. listopadu slavíme každoročně **slavnost Všech svatých** – *a to zní vsutku vznešeně* – ale, co si pod tímto velkolepým názvem máme vlastně představit? Pokusím se vám to trochu přiblížit a pro začátek si vezmu na pomoc píseň, která se obvykle hraje ten den při mši svaté. Nalezneme ji v kancionále, konkrétně pod číslem 841 a není pro vás jistě neznámá – v naší zemi se k této slavnosti často zpívá. Začíná jakoby otázkou: „**Kolik svatých zdobí nebe**“, ale o otázku, o hledání počtu svatých rozhodně nejde. Ostatně, jen pošetilec by mohl takovou otázku položit – na ni nelze nalézt odpověď. Tu, pokud vůbec existuje, pak ji zná jenom Bůh. My víme, že: Svatých v nebi je, jak říká sv. Jan v dnešním prvním čtení: (Zj 7,9) „**Veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, plemen, kmenů a jazyků...**“ Tento zástup nejenže nelze spočítat, ono ani nelze vyjmenovat všechny svaté v nebi. Nepokouší se o to ani sv. apoštol Jan, ani autor textu výše zmíněné písně, biskup Josef Hrdlička. Ti oba a s nimi všichni teologové a vůbec celá církevní tradice, vnímá tato slova jako konstatování. Jakoby jinými slovy říkali to, v co věříme – ve **společenství svatých**, a těch je, jak výše řečeno: **plné nebe!**

Jsou zde všichni ti, které církev za svaté prohlásila, ti, kteří jsou zapsáni **v knize života**. Ano, ty všechny, které nazýváme svatými, najdeme v nebi, v místě přebývání před Božím trůnem. Ale naši představu o množství svatých je třeba ještě rozšířit, nejsou to jen ti, které najdeme v církevních kalendářích. Řady svatých rozšiřuje obraz z prvního čtení, ze Zjevení sv. Jana – ten mluví nejen o „**velkém zástupu, který by nikdo nespočítal**“, (*Jan udává dokonce číslo: „sto čtyřiačtyřicet tisíc“*, ale na vysvětlenou, tady nejde o počet, ale o symbol. **144 000** je zajímavé číslo pro biblisty, ale není vyjádřením konkrétního počtu. Toto číslo je symbolem: tisíc je číslem plnosti, dále, jde o všechny kmeny – zde míněno 12 izraelských kmenů a pro každý kmen se předpokládá 12 000 označených, takže násobkem vzniká oněch 144 tisíc, které vyjadřuje plnost Božího lidu a současně jeho nepřehlédnutelnou velikost.)

„**Veliký nepřehlédnutelný zástup těch, kteří jsou oděni v bílý šat, který vybilili v krvi Beránkově**“ – bílý šat je symbol křtu a ony palmy v rukou jsou znamením vítězství, neznamenalí však pouze a jen mučednictví (i když to má Jan především na mysli), ale jakékoli vítězství nad zlem, nad pokušením, nad hříchem.

Janovu apokalypsu nelze vykládat doslova, je zaznamenaným mystickým viděním, plným symbolů a obrazů, kterým dnes už stěží rozumíme. My pro slavnost svatých můžeme použít jeho vizi jako potvrzení toho, že **nebe je plné**

svatých a že **křest a vydané svědectví víře**, netoliko krví, ale svým životem, je tím, co činí duše oslavenými, nebo lépe, svatými.

Sv. Jan k nám promlouval i v druhém čtení. A i zde je patrné **vyvolení křtem** – vždyť je to křest, který je nejen Boží pečeti, ale který nás uschopňuje stát se Božími dětmi. Ano, už teď **jsme Boží děti**, děti Otce, vyvolení ke spáse a tím ke svatosti. Ale „*čím opravdu jednou budeme, to ještě není zřejmé*“. Teprve „*budeme-li moci patřit na Boží tvář*“ – a to nelze jinak a jinde, než v nebi, pak vynikne naše podoba s ním – budeme oslaveni, budeme svatí!

A do třetice nám pojem svatosti přibližuje evangelium. Snad nejkrásnější pasáží o blahoslavených. My si pro slavnost Všech svatých zkusme dosadit za slůvko „**blahoslavení**“ (*překládáno jako blažení, šťastní*) slovo „**svatí**“. A hned zde máme recept na svatost. Žádné naše svatouškování, žádné svaté řečičky a zbožné fráze. Žádní falešní svatí.

Ale: svatí, kteří jsou

- **chudí v duchu** – chudí zde znamená vyprázdnění od sebe samých, nejenom v materiální oblasti, ale především duchovní, tj. vyprázdnění od svých předsudků, předpojatostí, myšlenkových kliše, diktátu kolektivního myšlení - jinak také řečeno „pokorní“, pravdiví k sobě i k druhým;
- svatí **plačící** – ne bolestínsky fňukající nad sebou, ale nad nepravostmi svými i druhých;
- svatí **tiší** – nevytrubující své zásluhy a nehanící „ty druhé“;
- svatí ti, **kterí lační a žízní po spravedlnosti** – mající obecné, Boží právo a spravedlnost na tak čelném místě pro svůj život, jako je pokrm a nápoj pro tělo;
- svatí **milosrdní** – všichni ti milého, otevřeného, přejícího srdce a dále **srdce čistého** – nezaneřádného sobectvím, pýchou, přetvářkou, falší a hříchem.
- Svatí **tvůrci pokoje** – bez takových je život nemyslitelný, lze vůbec žít bez pokoje – tedy v chaosu, v napětí, nesvárech a hádkách, o násilí ani nemluvě? Právě oni budou nazváni **Božími syny, Božími dětmi**;
- a dále, svatí, kdo jsou **pronásledováni pro spravedlnost** – pronásledování pro spravedlnost, pro pravdu - to je skutečné mučednictví, vždyť proti pravdě se neúprosně sjednocuje šik většiny a její obhajoba je tou nejspolehlivější cestou na kříž, ať už má v našem životě jakoukoli podobu.

- Výčet blahoslavených – svatých uzavírají všichni ti **bezejmenní, vysmívání, tupení a ponižování, ti, jimž bezpráví a pomluvy připisují kdekou špatnost** – a oni se přesto nebrání, naopak, radují se, protože opravdovou radost může přinést jen čisté svědomí – ano, všichni ti, kteří žijí podle Božích přikázání a řídí se svým svědomím – ti všichni **jsou svatí** - a už zde, přes všechna protivenství, mohou zažívat hlubokou radost a pokoj a co víc, mají v nebi velikou odměnu. Vždyť, jak slibuje Kristus, a toho lze stěží podezírat ze lži: **jejich je nebeské království.**

www.deti.vira.cz

Tento úryvek Matoušova evangelia, nazývaný *Horskou řečí* – to je klíč k tajemství opravdové svatosti, to je pravý itinerář na cestě k nebi. A je to Ježíš, kdo nás v evangeliu vybízí ke svatosti. A vybízí k ní i tato slavnost – **všichni svatí** – to je přeci celá **církev!**, ona zahrnuje nejen všechny ty **oslavené** – svaté v nebi, ale i všechny ty, kteří se očišťují, aby mohli vejít do nebeského království – **církev trpící** a především nás - **církev putující**, putující po cestách tohoto světa.

Přestože samotná blahoslavenství nenabízí na první pohled nic lákavého, je tato Kristova nabídka cestou do Božího království. Cestou ke svatosti! Není proto třeba propadat skepsi – vždyť bolest nelásky a nepřijetí je tím nejčastějším atributem svatosti. Se zarážející pravidelností ji najdeme v životě všech světců. Ona totiž ta pravá, nefalšovaná, nevyumělkovaná **svatost bolí**. A někdy si žádá vysokou daň. Ale copak za nás za všechny nezaplatil největší cenu Ježíš na kříži? A kříž je průsečíkem všech našich cest, mnohdy i křivolakých, vždyť, (jak říkával sv. Jan Maria Vianey): „**svatými se nerodíme, ale stáváme svým životem**“. Ve středu kříže je Kristovo milosrdné, chápající, odpouštějící srdce, které nám otevírá bránu do Božího království. Pokud si budeme chtít vyrobit okatou svatozář už tady na zemi, je velmi pravděpodobné, že nám před Kristem pohasne. Pokud budeme žít jako skuteční křesťané, pak můžeme věřit, že se nám ta naše osobní svatozář rozzáří pod očišťujícím a milujícím pohledem našeho Pána. Toho, který i na naši adresu říká: „**Bud'te svatí, jako i JÁ jsem svatý!**“

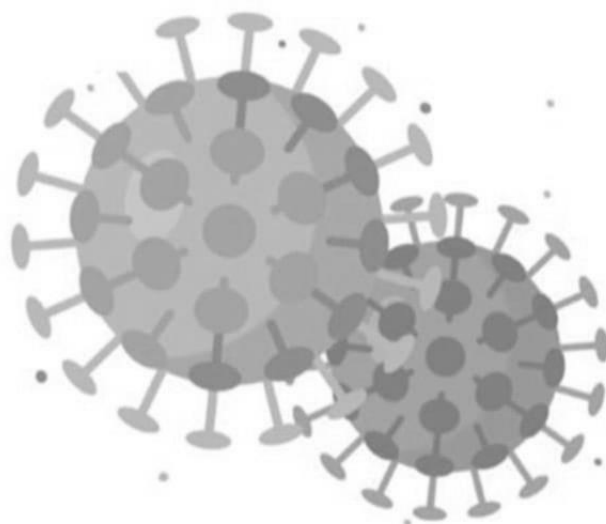
P. Jiří Vojtěch Černý

1. 11. 2021

Netopýří svět

Své první dobré rady jsem Ti, Hospodine zástupů, psal v závěru roku 2019. Na počátku roku následujícího jsi mě přesvědčil, že má fantazie je v porovnání s tou tvojí nicotná. Tím netopýřím virem jsi obrátil svět vzhůru nohama. (Co jiného čekat od zvířátek, která visí hlavou dolů, že?) Poradil ti to někdo? Nevím... Jen připomínám, že já to rozhodně nebyl, fakt ne.

Nevím, jestli jsi to zaznamenal, ale rozšíření toho nového viru tady dole na staré Zemi přineslo mimo jiné i vzrušenou teologickou diskusi. Ano, když byly zavřené školy, obchody a fabriky, mohli jsme se nerušeně hádat. O tobě, Pane. A když jsme pak zase vyšli ven a sledovali znepokojivá čísla z celého světa, a i ta naše domácí, mohli jsme v tom pokračovat o to intenzivněji.

Někteří si myslí, že ti prostě ruply nervy. Pandemii označují za Boží trest či seslání nebeské metly. Zní to vznešeně, ale v podstatě tě vnímají jako nazlobeného kantora, který měl už dost toho věčného opisování a nekázně v hodinách a nechal studentiky po mnoha upozorněních konečně rupnout – pravděpodobně z imunologie. Tvůj úmysl byl prý jasný: pozemská cháska se zastydí, polepší, o prázdninách se bude tvrdě biflovat a pak ten reparát udělá. Všechno bude zase jako dřív, jenom úplně jinak. Ti, kteří to říkají, se přesně shodnou na tom, kdo se má zastydět (ti ostatní). Jen už se neshodnou na tom, jak má to polepšení vypadat.

Druzí jsou ještě radikálnější. Prohlašují, že rozšíření té hnusné nemoci je důkazem tvé neexistence! Případně alespoň důkazem tvého nezasahování do věcí pozemských. Kdybys byl a kdybys byl dobrý Bůh, něco takového bys přece nikdy nedopustil. Takže tedy nejsi. Nezdá se jim prostě možné, že bys v holportu s netopýry a Komunistickou stranou Číny rozšířil do světa ty nové viry. Evoluce? Fajn, ale odsud až posud! A pokud Bůh hodlá nadále s viry experimentovat, to ho raději zrušme.

Ne, že bych ti viděl až do kuchyně, ale myslím si něco jiného. Celosvětovou pandemii jsi podle mě dopustil spíš s úmyslem svět vylepšit. Plně tomu nerozumím, ale proč bys to přece jinak dělal, ne? Potopu jako odplatu jsi už jednou seslal, ale že by to mělo z dlouhodobého hlediska na člověčí plemeno

nějaký zásadní pedagogický vliv, se mi nezdá. Tak to tedy zkoušíš jinak. Nedá se říct, že po dobrém. Celé je to asi nějaký gigantický zlepšovák a mně nezbyvá než se zamyslet nad tím, jaká vylepšení pandemie koronaviru světu přináší.

Tak tedy, v první řadě obohatila naši slovní zásobu. Zrovna ta slova jako koronavirus či pandemie ještě nedávno neznal skoro nikdo a teď je užíváme, jako když bičem mrská.

Intenzivněji než dřív chápeme, jak jsme křehcí a odkázání jeden na druhého. Mnozí také rozumějí tomu, že jsme odkázání na tebe, Bože.

Pochopili jsme, že i náš příběh na této zemi má svůj konec. A že si svůj čas máme nejen užívat, ale také ho nějak naplnit.

Pane, nauč nás modlit se, vyzývali tě kdysi tví učedníci. Tak jsi nás to tedy naučil.

S překvapením jsme mohli poznat, s kým jsme všechny ty roky, které uběhly od našeho narození, vlastně žili v jednom těle. Se strašpytlem, pohodářem, altruistou nebo s dobře sofistikovaným křečkem.

Pokud máme volnou hotovost, nabídl jsi nám, Pane, zajímavou příležitost, jak investovat. Třeba do italských aerolinií. Anebo přispět na pomoc ohroženým – touhle nemocí, hladem, válkou, člověkem. Podle toho, kam jsme poslali jaký obnos, jsme se mohli o sobě mnohé dozvědět.

Poskytl jsi nám možnost nebrat média jako výhradní zdroj paniky. Pokud se opravdu z nějakého záhadného důvodu potřebujeme děsit, pořád se můžeme vydat v noci bez baterky do nejbližšího lesa. A taky můžeme naladit kytaru, vytáhnout knihu, která na nás už roky trpělivě čeká, nebo navštívit kamarády, kteří čekají méně trpělivě. Abychom se potěšili, abychom se něco dozvěděli, abychom je neztratili.

K tomu všemu jsi nám dal příležitost! Díky.

Myslím ale, Hospodine, že po nás nemůžeš chtít zázraky. Pokud jsme si alespoň něco z tohoto (či jiného) seznamu osvojili, dali jsme těžké době nějaký smysl. To je od nás docela ucházející výkon, nemyslíš? Navrhuji ti tedy, že by ta výuka už mohla skončit. Po škole nás přece nechávat nemusíš.

převzato z knihy

Aleš Palán: Rady Pánu Bohu, jak vylepšit svět ještě líp

nakladatelství Prostor, Praha 2021

Synoda – společná cesta

Začátkem října letošního roku zahájil papež František synodální proces týkající se celé církve. Jedná se o zapojení všech pokřtěných celé katolické církve, kteří, vedeni Duchem svatým, mají skrze naslouchání všem lidem vyjádřit své názory a podněty vedoucí k rozvoji církve.

Biskup každé diecéze určí koordinátora, který spolu s týmem bude moderovat synodální proces na úrovni diecéze. V královéhradecké diecézi je jím P. Prokop Brož, který je zároveň i koordinátorem národního týmu.

Synodální proces bude mít podobu několika setkání v malých skupinkách, v průběhu kterých se křesťané budou společně zamýšlet nad předloženými tématy. Tato fáze bude trvat do března 2022 a následně budou vypracovány závěry z jednotlivých diecézí a postoupeny k dalšímu přemýšlení a diskuzi na vyšší úrovni. Celý proces bude završen zasedáním biskupské synody v říjnu 2023.

V naší havlíckobrodské farnosti plánujeme oslovit k aktivní účasti na synodě všechna naše existující společenství, aby vytvořila jednotlivé diskusní skupinky. Jako například Modlitby matek a otců, mládež, ministranty, skupinu kostelníků, varhaníků, ale také seniory například z řad těch, kteří společně bydlí v Domově s pečovatelskou službou nebo manželské páry střední generace apod.

Každá skupinka si může zvolit libovolný počet z nabízených deseti témat a v rámci alespoň tří setkání se nad nimi zamyslet a společně v nich naslouchat Duchu svatému a sobě navzájem a sdílet svá stanoviska, zkušenosti i očekávání.

Výstup z farních diskusních skupin bychom měli předat diecéznímu týmu do konce ledna.

„Cílem synody není vyprodukovat dokumenty, nýbrž dát vzklíčit snům, probudit prorocství a víze, přinést nové naděje, rozhojnit důvěru, obvázat rány, navázat vztahy, dát zazářit nadějnému úsvitu, učit se jedni od druhých a vytvořit pozitivní náhled, který bude osvěcovat mysl, zahřívát srdce a rukám navrátí sílu.“ (z přípravného dokumentu)

Zájemci, kteří by se rádi zapojili do diskusních skupinek, necht' kontaktují hlavního koordinátora, kterým je pro naši farnost ustanoven trvalý jáhen Ing. Bc. Petr Trefil – tel.724 149 492.

Ing. Petr Trefil, jáhen – koordinátor za farnost Havlíčkův Brod

Modlitba za synodu

Adsumus Sancte Spiritus

„Zde jsme, před tebou, Duchu Svatý“

Zde jsme, před tebou, Duchu Svatý,
shromáždění ve tvém jménu.

Provázej nás ty sám,
vstup do našich srdcí
a vytvoř si v nich domov.

Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat,
uč nás, jak na ní vytrvat.

Jsme zde s přetěžkým břemenem svých slabostí a hříchů.

Nedopust', abychom propadli zmatku,
nedopust', aby nás nevědomost svedla na scestí,
nedopust', aby předpojatost ovlivnila naše činy.

Dej, ať v tobě nalezneme naši jednotu,
abychom věčnému životu kráčeli vstříc společně,
abychom nesešli z cesty pravdy
a neodchýlili se od toho, co je správné.

To vše žádáme od tebe,
jenž jsi při díle na každém místě a v každém čase,
a ve společenství s Otcem i Synem
na věky věků.
Amen.

Večery s papežem

- zamyšlení nad dokumenty Svatého otce
- v úterý jednou za 14 dní – v 19 hod na faře

Nikodémova noc

- tichá adorace a příležitost ke svátosti smíření
- ve středu obvykle jednou za 14 dní – od 19 do 21 hod

Eucharistická adorace

- tichá adorace a příležitost ke svátosti smíření
- každý čtvrtek od 17 hod – následuje mše svatá v 18 hod

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz
Jen pro vnitřní potřebu farnosti.